XXII. évfolyam 5. szám Ára: 1 forint 1966. február 3

— Jól nézünk ki! Ez a revizor gyomorbeteg...

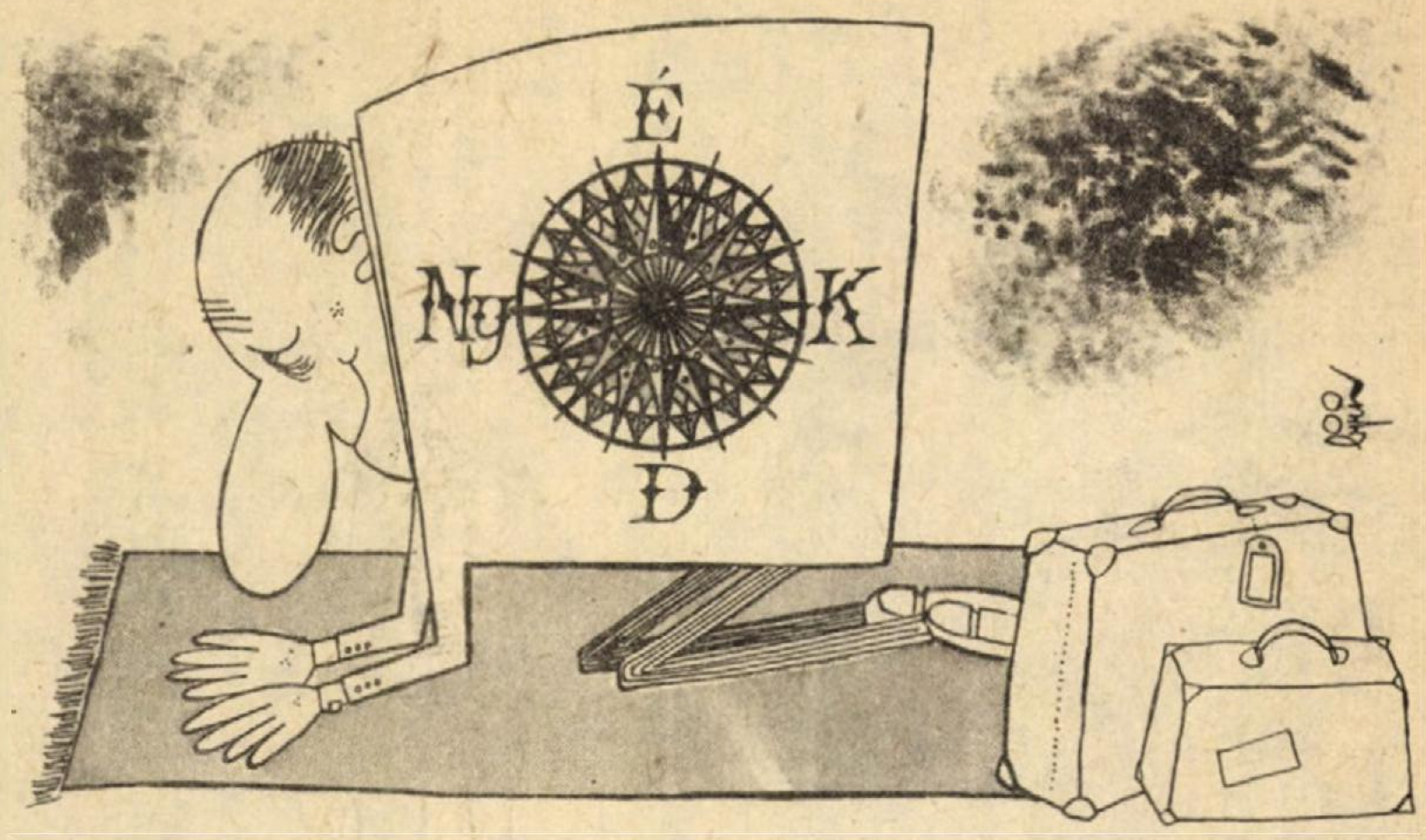
Téli üdülés

– Ne idegeskedj, szívem, a férjem most tanul síelni, és úgysem tud megállni . . .

Magyar turista

Balázs-Piri Balázs rajza

Olvasóteremben

Mikro-disznóölés

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS TELEPÜLÉSEK NAGY GONDJAI

1.

A fővárostól 26 kilométerre, Alsónémeditől 500 méterre, a főútvonal mellett lakunk, mégis olyan körülmények között, mint valami nagyon távoli tanyán. Villanyunk nincs, a postánkat nem hozzák ki, nekünk kell bemenni érte a faluba. Előfordult már, hogy a temetésre hívó táviratot csak egy hét múlva kapta meg a címzett.

Kérjük a tanácsot és a postát: gondoskodjanak jobban rólunk, ne érezzük a világ végén magunkat!

Tizenhét család
Alsónémedi, Vöröshadsereg-erdő

2.

Tavaly kaptunk egy tévékészüléket, amelyet az iskolában helyeztek el, a tanítónk kezelésére bízva. Amióta új tanítónk van, többször előfordul, hogy nem nyitja ki a termet, s így elesünk az egyetlen szórakozási lehetőségtől is. Így jártunk szilveszterkor is: 10–12-en várakoztunk az iskola előtt, de hasztalan – az ajtót nem nyitották ki.

Minek van akkor tévénk – ha nem nézhetjük?!

S. J. és társai
Nikla, Hodoshát

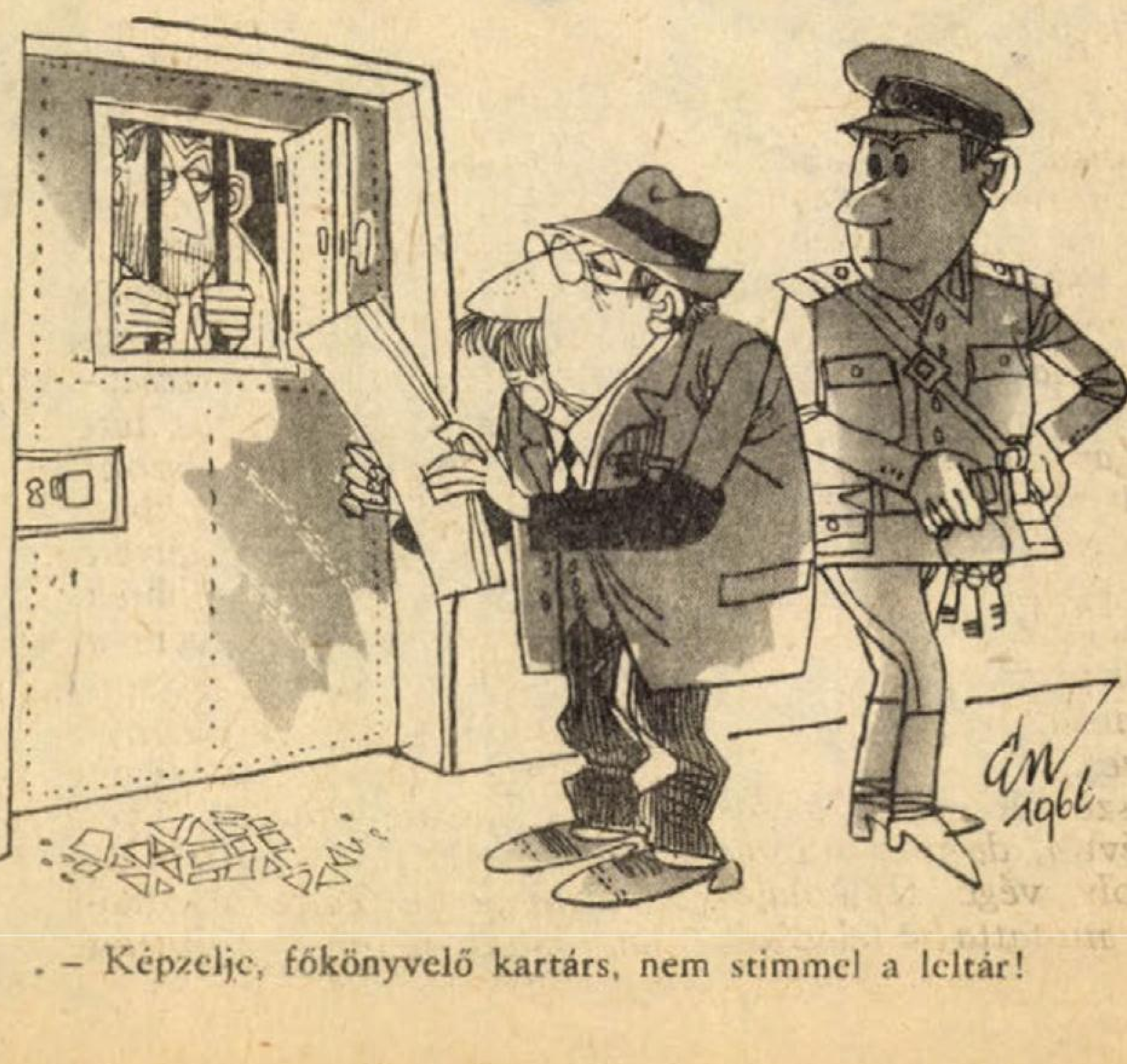
3.

A mi utcánkban két utcai vízcsap is van, de, sajnos, mindkettő rossz. Ha inni, főzni akarunk, el kell mennünk vízért a vasúti kolóniára. Ez pedig igen veszélyes vállalkozás, mert kocsik alatt kell bujkálni, tolató szerelvények között mászkálni. Már többször kértük a *mucsonyi* tanácsot: javíttassa meg a csapokat, de eddig nem volt kérésünknek foganatja. Más panaszunk is van: nem égnek az utcai villanyok, sötétben kell esténként botorkálnunk. Az út is olyan rossz, hogy amíg fel nem fagyott, nem tudtuk a tüzelőnket hazahozatni, mert a nagy sárban elakadt minden jármű.

Kedves Ludas, írd meg a panaszunkat, hátha Mucsonyban is elolvassák és segítenek rajtunk!

A Mező Imre utca lakói
Alberttelep

Meglepő felfedezés

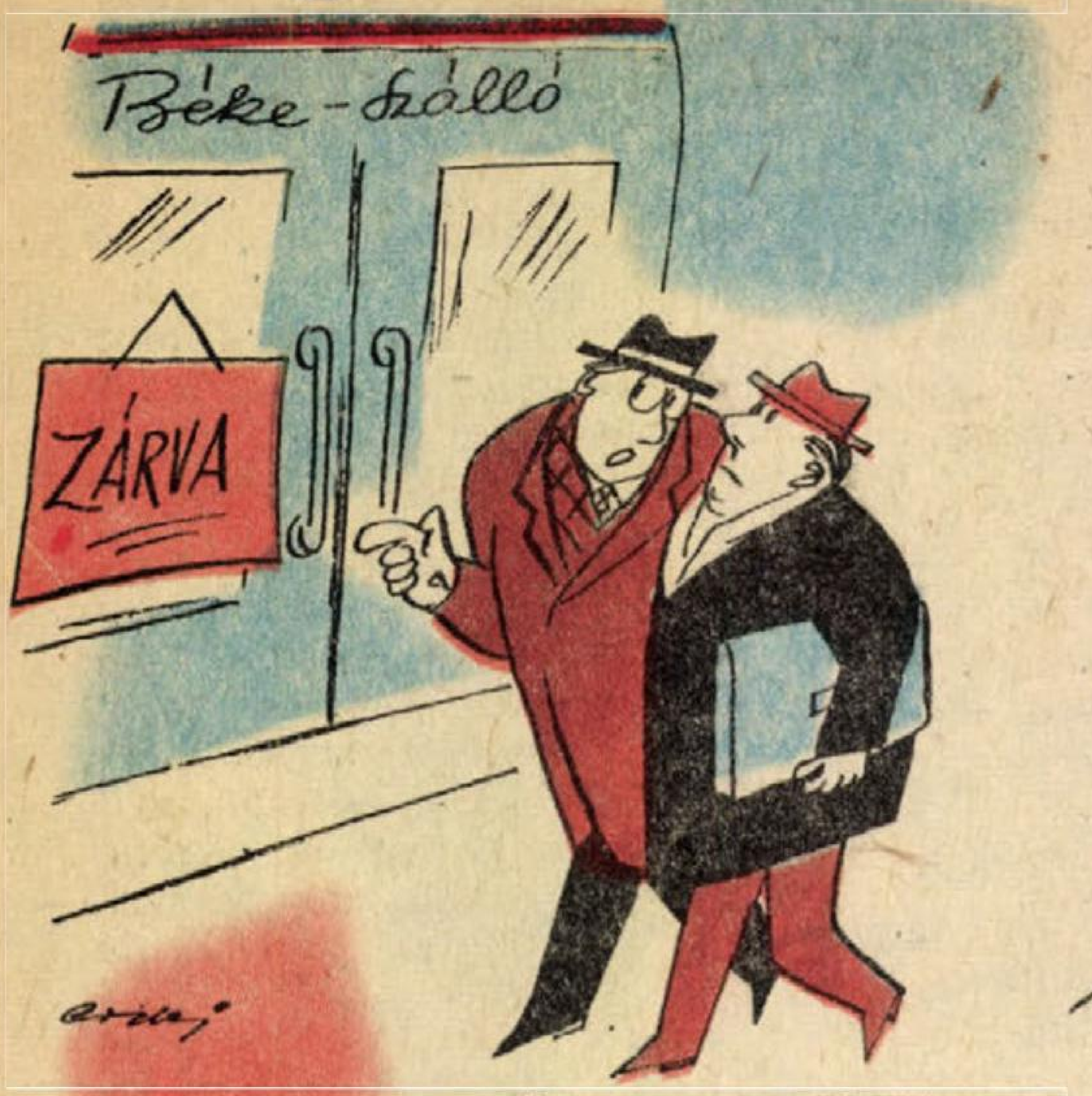
– Képzelje, főkönyvelő kartárs, nem stimmel a leltár!

Állatszelídítő tanfolyam a Fővárosi Cirkuszban

– Juliska, maga már megint nem készült!

Aggodalmas ember

– Mondd, ez nem függ össze a nemzetközi helyzettel?

Dél-Amerikában

Vasvári Anna rajza

– Tábornok úr! Levertük a puccsot!
– Megőrültetek? Az én puccsomat?! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Hej, cipő, hej, cipő!

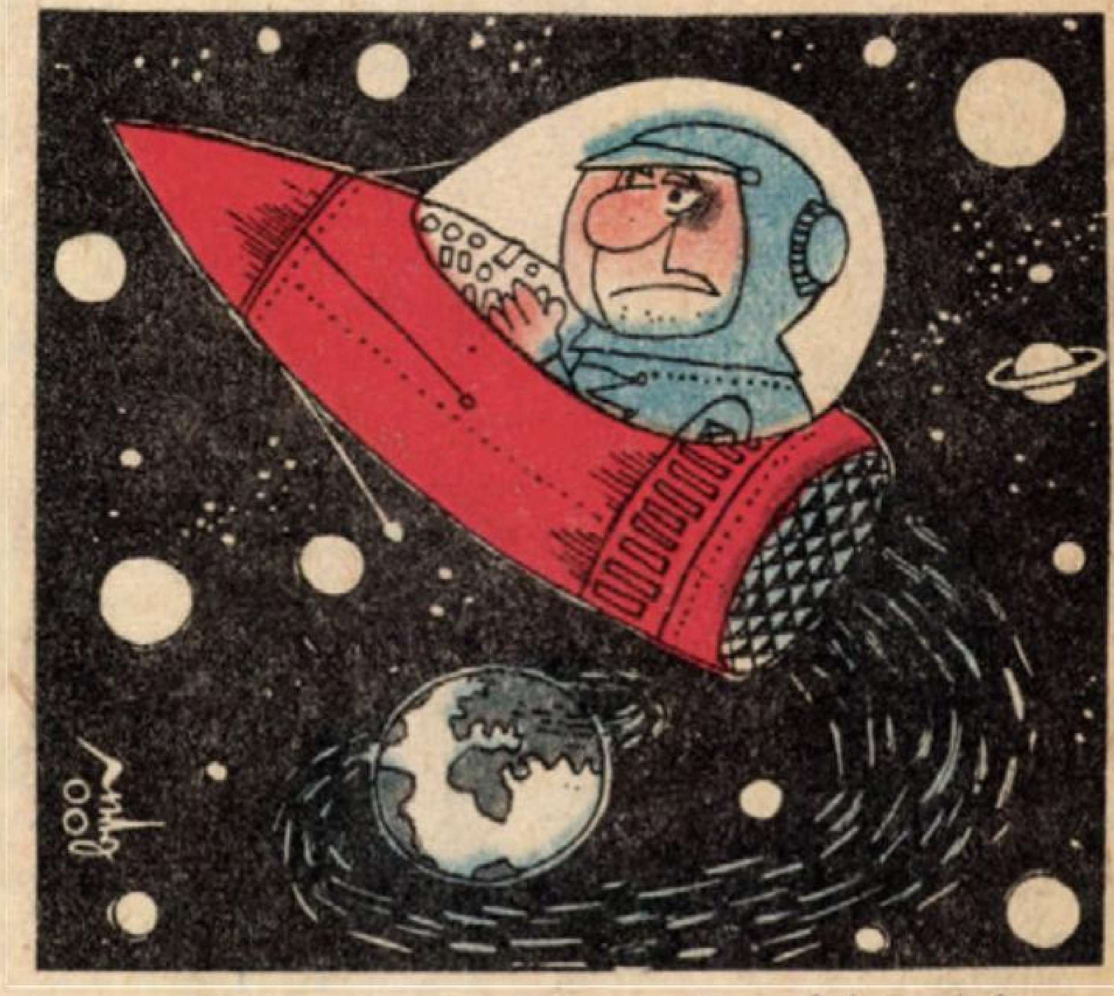
A Rádióban korszakos jelentőségű beszélgetés folyt minap a cipőről. Maradi nézeteket valló, kispolgári szülők és feudális lelkületű eladók tartós cipőt követeltek cipőgyárainktól. A cipőgyártás haladó szellemű, modern vezetői viszont megmagyarázták, hogy népköztársaságunk szociális gazdálkodásának nem érdeke évekig tartó cipők gyártása. A világon, már t.i. a művelt világon nem is gyártanak egy szezonnál tartósabb életű cipőt. Sehol! Egy cipő ne is tartson egy idénynél tovább, mert akkorra már úgyis új divat jön, új fazon kell! Ifjúságunk egy része máris oly fejlett, hogy nem hajlandó divatját múlt cipőt hordani. Ruhát sem, kalapot sem, frizurát sem. Semmit sem, ami nem divatos. Tehát semmit sem, ami tartós. Így azután a gyorsan változó

divat óriási módon fellendíti a cipőgyártást, a textilipart, ami viszont az állam bevételeit nyilvánvalóan fokozni fogja. Máris általánossá kezd válni az áruk és a munkák csekély tartósságára való törekvés. A villanykörték élettartamát például sikerült a minimumra csökkentenünk. Most a Rádió révén megtudtuk, hogy az egy szezonra szóló cipők gyártása terén is elértük a világszínvonalat. Sőt, úgy látszik, bőven van feleslegünk olyan vállalatvezetőkből is, akik az áruk szükségszerűen csekély tartósságát meggyőző érvekkel tudják propagálni. Nem kellene exportálni ezekből a lánglelkű szaktársakból! Hiszen nyugaton még nagyon sok az elmaradott kispolgár – angol, francia, német –, aki imádja a tartós holmikat, és képes egy életen át hordani egy-egy léderhóznit, cipőt, kabátot.

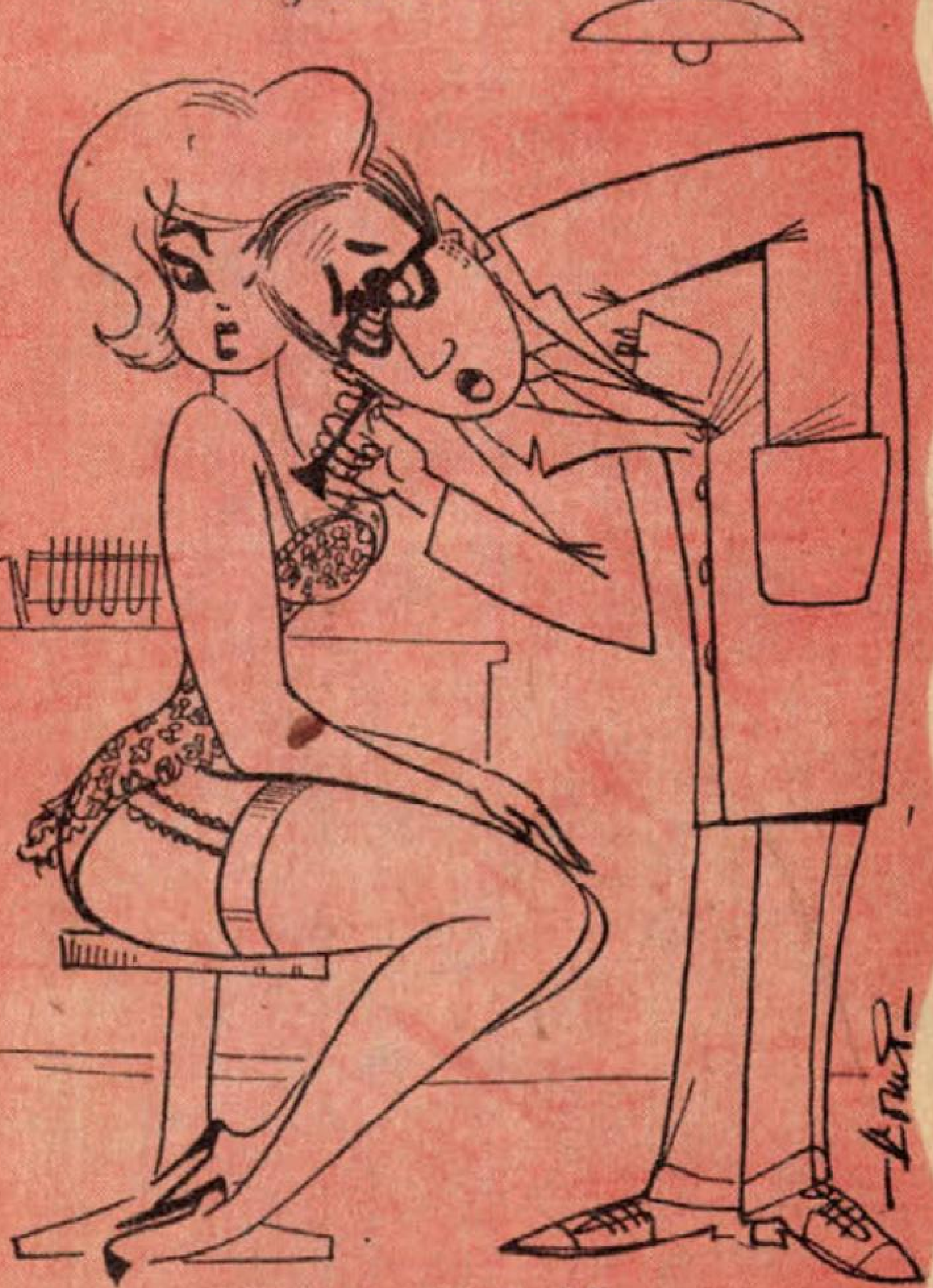
(sz)

Hó vége

– Kiváncsi vagyok, vajon fel tudok-e hajtani egy huszast! . . .

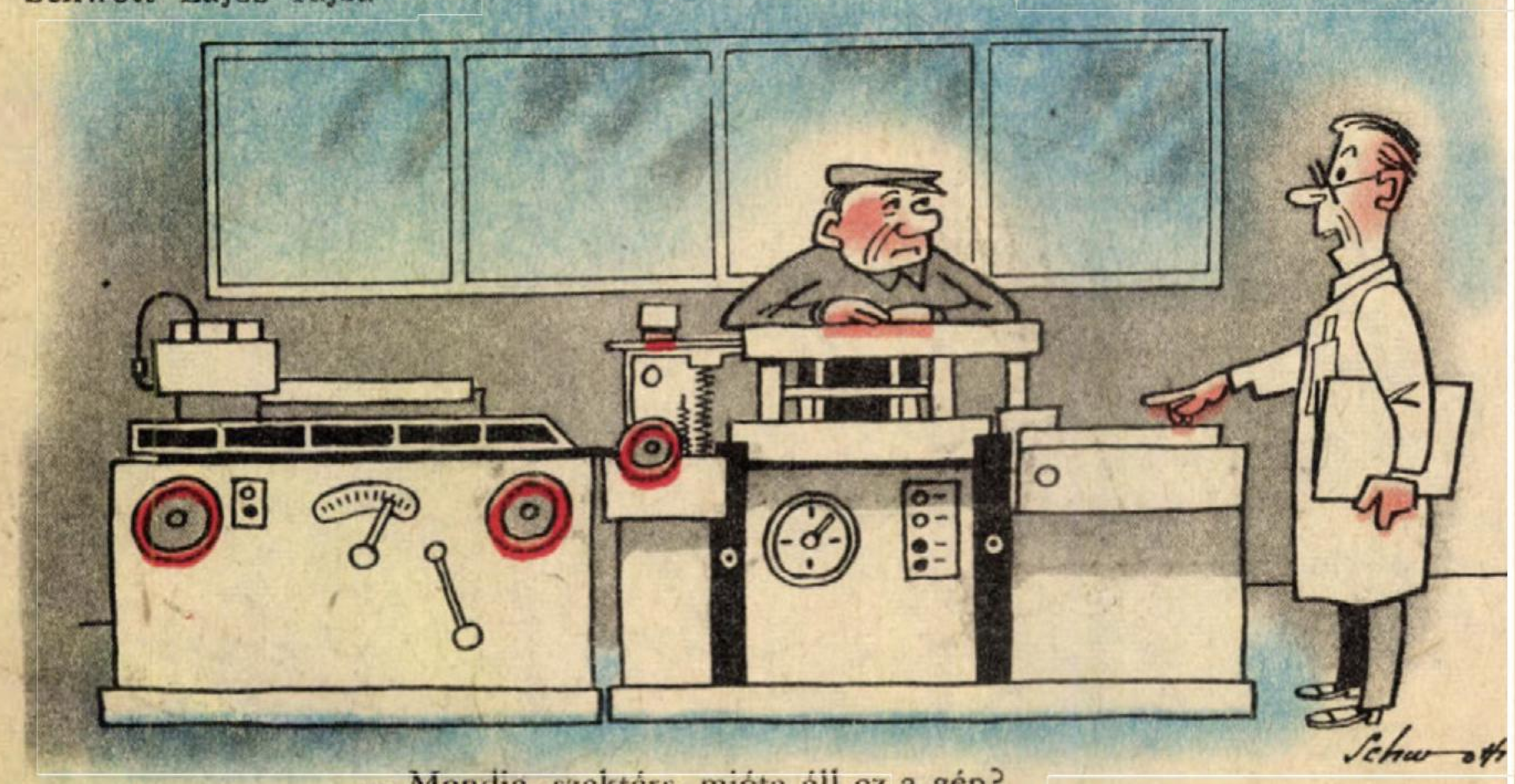
Izgatott orvos

– Mekkorát sóhajtsak?
– Amekkorát én . . .

Nem káptalan a feje . . .

Schwott Lajos rajza

– Mondja, szaktárs, mióta áll ez a gép?
– Nem tudom, én csak két hete dolgozom itt! . . .

Bérrendezés után

– Mit gondol, most már érdemes udvariasan bánni a vevővel?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZABÁLYSÉRTÉS

Lelki válságom akkor kezdődött, amikor a XX., kerületi KÖZÉRT központjának egyik dolgozója telefonon közölte feleségemmel, hogy most foglalkozik írásos bejelentésének kivizsgálásával. Feleségem, hogy a központi dolgozó munkáját megkönnyítse, előadta a történteket.

Negyven deka téliszalámit egy darabban akart vásárolni a kerület egyik boltjában, ám az ottani boltvezető azt mondta neki, hogy téliszalámit csak szeletelve adhat. Feleségem ezután átment a közeli húsboltba, ott megvette a negyven deka téliszalámit egy darabban, majd levélben kérdezte meg a központtól, vajon helyesen járt-e el az a boltvezető, aki a szalámi szeletelt állapotához oly makacsul ragaszkodott?

„Miért akarta ön egy darabban a téliszalámit?" — kérdezte a központ embere.

Feleségem bevallotta, hogy aznap vendégeket vártunk, s azoknak szendvicset akart készíteni a szalámiból. Számított azonban arra is, hogy a vendégek esetleg nem tudnak eljönni, s csak majd egy későbbi alkalommal tesznek eleget meghívásunknak. Néhány nap vagy egy hét alatt azonban a felszeletelt téliszalámi összeszárad, rágóssá válik; egy darabban ellenben megőrzi frisseségét még hosszabb időn át is.

Ezen érvek végighallgatása után a központi dolgozó kijelentette: a boltvezető helyesen járt el. És még paragrafust is emlegetett, s azzal is bizonyította, hogy téliszalámi csak szeletben árusítható.

Azóta bűntudat marcangolja a lelkemet, ha arra gondolok, hány boltvezetőt taszítottam bűnbe azzal, hogy harminc, negyven, sőt egyszer negyvenegy és fél deka téliszalámit vásároltam náluk egy darabban.

(Cs. I.)

Névnap-REFORM

A Ludasban a Györgyik, a rádióban a Timeák reklamálták a névnapjukat; s tudomásom van a Violák, Jozefák, Enikők, Leventék és társaik mozgolódásáról, akik mind-mind helyet kérnek nevüknek a nap alatt – illetőleg a naptárban.

Követeléseik lényege egy demokratikus névnap-reform, amely megszünteti a Ferencek, Jánosok, Máriák azon kiváltságát, hogy évente többször is van névünnepük, míg másoknak az év 365 napjából egy sem jut erre a célra.

Nem vitás, a névnapok mai rendjének megreformálásához haladéktalanul hozzá kell látni, éppen csak a reform megfelelő módozatait kell kidolgozni, megtalálni.

Én két eljárási módozatot ajánlanék a naptár-reformátorok szíves figyelmébe, jobb híján tán ezek is megtennék:

A) „Súlypontozó" módszer, amely a modern, mai élet követelményeit, szokásait figyelembe véve parcellázná fel az évet a 365 legkelendőbb név között, szem előtt tartva a célszerűség elvét. Például:

a) Az összes női névnapok június 1. és október 31. közé esnének, mert ilyenkor olcsó a virág.

b) A jelentősebb névnapok mindig a hónap elejére kerülnének, a hó utolsó napjain vagy egyáltalán nem lennének névnapok, vagy csak a nagyon ritka, egyedi nevek ünnepeit tennék ilyenkorra. Mert ugyan kinek van a hó végén névnapi ajándékrapénze!!

c) Az István- és János-nap továbbra is december 26- és 27-én maradna, mert ilyenkor a névnapi trakta megoldható a karácsonyi bor- és beigli-maradékokból.

B) Betűrendes módszer, amely január 1-én Ábellel kezdené, és december 31-én Zsuzsannával végezné. Ennek, mélyen demokratikus volta mellett, praktikus előnyei is lennének. Többek között:

a) Szilveszter-nap nem az év végén, hanem valamikor novemberben lenne. Ezzel elejét vehetnénk, hogy az emberek egész januárban a szilveszteri műsorokat szidják!

b) Kevesebben felejtkeznének el szeretteik névnapjáról. Amikor a figyelmes főnök Icukának, a titkárnőnek megvenné a névnapi diadémot, bizonyára eszébe jutna, hogy nejének, Irmuskának is közeleg a névünnepe, s egy füst alatt neki is vásárolna ajándékul – egy tésztaszűrőt.

Radványi Barna

A szurkoló és az optimizmus avagy *hogyan lesz az ember óriás?*

Rettenetes ez a sorsolás! Pelé kitöm bennünket!

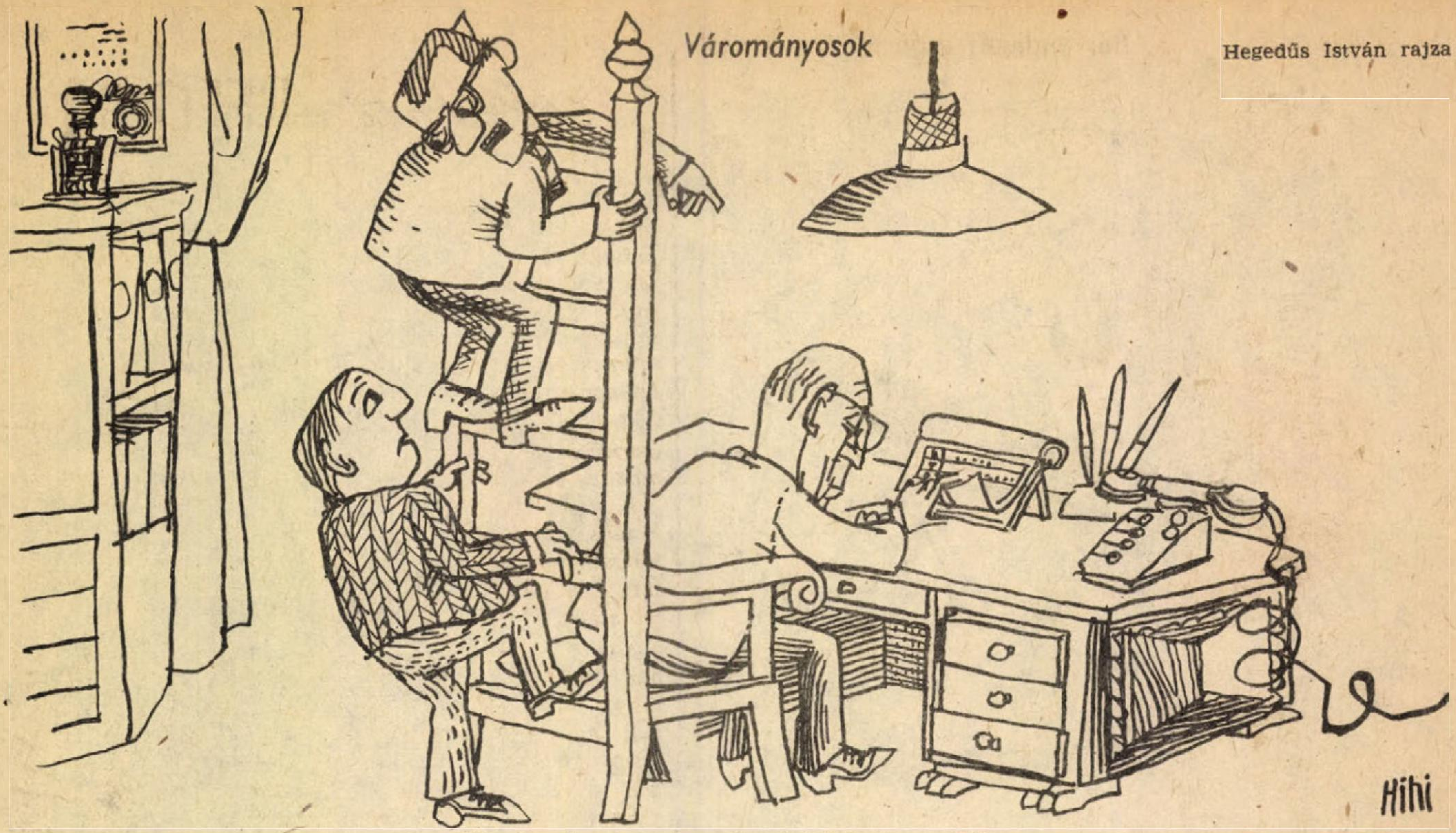
Mért ne lehetne lefogni ezt a Pelét...

Olvastam, hogy a szovjet csapat ellen labdába sem rúgott!

És egyáltalán: ki az a Pelé?!!

– Türelem, kartársam, perceken belül úgyis nyugdíjba megy...

Tarka notesz A TENGEREN TÚLRÓL

Kilenc hetet töltöttem az Egyesült Államokban, ahonnan golyóstollakat, cigarettát és borotvapengét hoztam ajándékba a barátaimnak, néhány amerikai viccet, vidám történetet pedig a Ludas Matyinak. Találkoztam nagyon gazdagokkal, akik lelki szegények voltak, és nagyon szegényekkel, akiknek gazdag volt a fantáziájuk. Láttam néger kunyhókat és pazar felhőkarcolókat, és néhány perccel a közlekedési sztrájk kezdete előtt liften felmehettem a nyolcvanhat emeletes Empire State Building tetejére. Lefelé már gyalog jöttem.

Fürödtem januárban Floridában, és még ugyanaznap dideregtem New Yorkban.

Beszámoló helyett itt közlöm az „ajándékomat":

A VENDÉGSZEREPLŐ

Az elmúlt években sok magyar művész vendégszerepelt Los Angelesben. Egyikük annak idején a legjobb barátja volt Békássy Istvánnak, a Kaliforniában élő magyar színművésznek, aki sűrűn szerepel a kaliforniai televízióban. Békássy engedélyt kapott, hogy érkező barátját már a repülőgépen üdvözölhesse, bemehessen az utasfülkébe, mielőtt az érkezők kiszálltak volna a gépből. A pesti színész boldogan áradozott: „Huszonnyolc év alatt semmit se változtál! Ezer ember között is rögtön felismertelek volna. Milyen nagy öröm számomra, hogy itt, Los Angelesben először téged, a legjobb barátomat csókolhatlak meg." Szavait tett követte, és két oldalról megcsókolta Békássyt.

Ekkor már megindultak az utasok lefelé a gépről. A lépcső felső fokán a pesti színész odasúgta a barátjának:

– Van egy nagy kérésem hozzád, drága jó barátom. Itt engem biztosan nagyon sokan várnak, de olyan sokáig nem láttam régi barátaimat, hogy félek, nem ismernék fel mindenkit. Kérlek, mindig súgd a fülembe, hogy ki kicsoda. Leginkább attól félek, hogy Békássy Pistát nem ismerném fel.

AZ EJTŐERNYŐS

Los Angelesben hallottam ezt a viccet:

Gyakorlatot tart egy ejtőernyős osztag. Húszan ugranak ki nagy magasságban a gépből. A gyakorlatot irányító őrmester megdöbbenve látja, hogy az egyik közlegény, a század legügyetlenebb katonája, a gépen felejtette ejtőernyőjét, nélküle ugrott. Még egy perc, és halálra zúzza magát a földön... Jelenti a parancsnoknak: „Smith közlegény nem öltötte magára ejtőernyőjét!" „Már megint?" – bosszankodik a százados.

„ÚJ" MOLNÁR ANEKDOTA

Nem is új, csak Pesten nem ismerik. Molnár Ferenc egyik vígjátékát meg akarta filmesíteni a Metro. A producer megkérdezte a világhírű drámaírótól – aki tudvalevően nem nagyon örült az ugyancsak Amerikában élő író-kollégák sikerének –: „Ki készítse a forgatókönyvet? Itt van például Vadnay László." Molnár arca felderült. „Ó, a Laci! Nagyon kedves, nagyon tehetséges ember!" „Vagy talán akarja, Mr. Molnár, Bús Fekete Lászlót?" „Hallom, igazán szép sikerei vannak itt is. Régi, kedves, jó ismerősöm!" „Esetleg legyen Fodor László?" – hanzott az újabb kérdés. „A legjobb barátaim egyike! Remek ember! Nagy tehetség. Szerencsés, akinek a forgatókönyvét ő írja." „Végül megemlíthetem még a berlini Walter Reischet" – mondta a producer. „Reisch legyen!" – válaszott villámgyorsan Molnár...

PESTI FEKETE

Zsoldos Andor filmproducer, író mesélte:

Mály Gerő, az Amerikában elhunyt kiváló színész és filmszínészről is van egy történetem. Los Angelesbe érkezése után mindenkinek panaszkodott, hogy a kaliforniai metropolishoz tartozó Hollywoodban, ahol lakott, mennyire nélkülözi a pesti feketekávét. „Miért nem mégy el Kissékhez látogatóba, ott kapsz jó eszpresszót?" – kérdezte tőle valaki. „Kiskunfélegyházára nem megyek el egy feketéért" – válaszolta Mály Gerő.

(Los Angeles kerületei 1–2–3 óra távolságra vannak egymástól.)

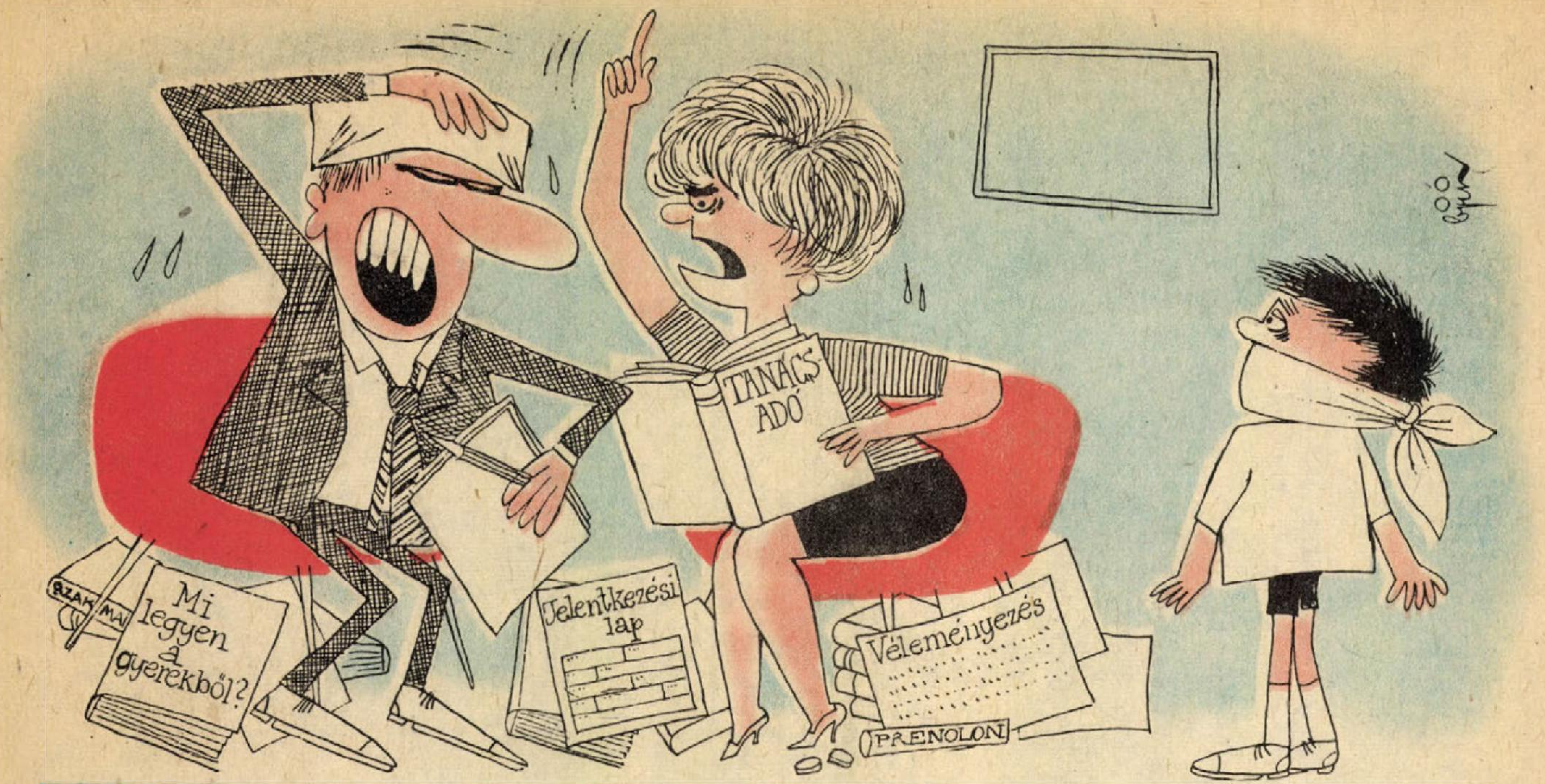
A BENZINKÚT

Szőke Szakáll Amerikában is a legnépszerűbb filmkomikusok egyike volt. Jártam Hollywoodban az özvegyénél, aki elmondotta, hogy tíz évig tartott, amíg férje valahogy megtanult angolul. Addig csak a szerepeit tudta „bevágni". Az életben mindig unokaöccse tolmácsolt. Szőke Szakáll elhatározta, hogy a benzinvásárláshoz szükséges szavakat éppen úgy megtanulja, mint a szerepeit, hogy nélkülözni tudja az unokaöccsét. Bemagolta tehát a következőket: „Kérem, töltsék meg a tartályt benzinnel. Mennyivel tartozom? Tessék!" Remekül ment pár hétig a benzinvásárlás, egészen addig, amíg a benzinkutas így szólt a filmszínészhez: „Kérem, menjen egy kicsit hátrább a kocsival!" Szőke értetlenül bámult az eladóra, azután odaszólt a mellette ülő feleségéhez: „Telefonálj az unokaöcsémhez! Rohanjon ide!"

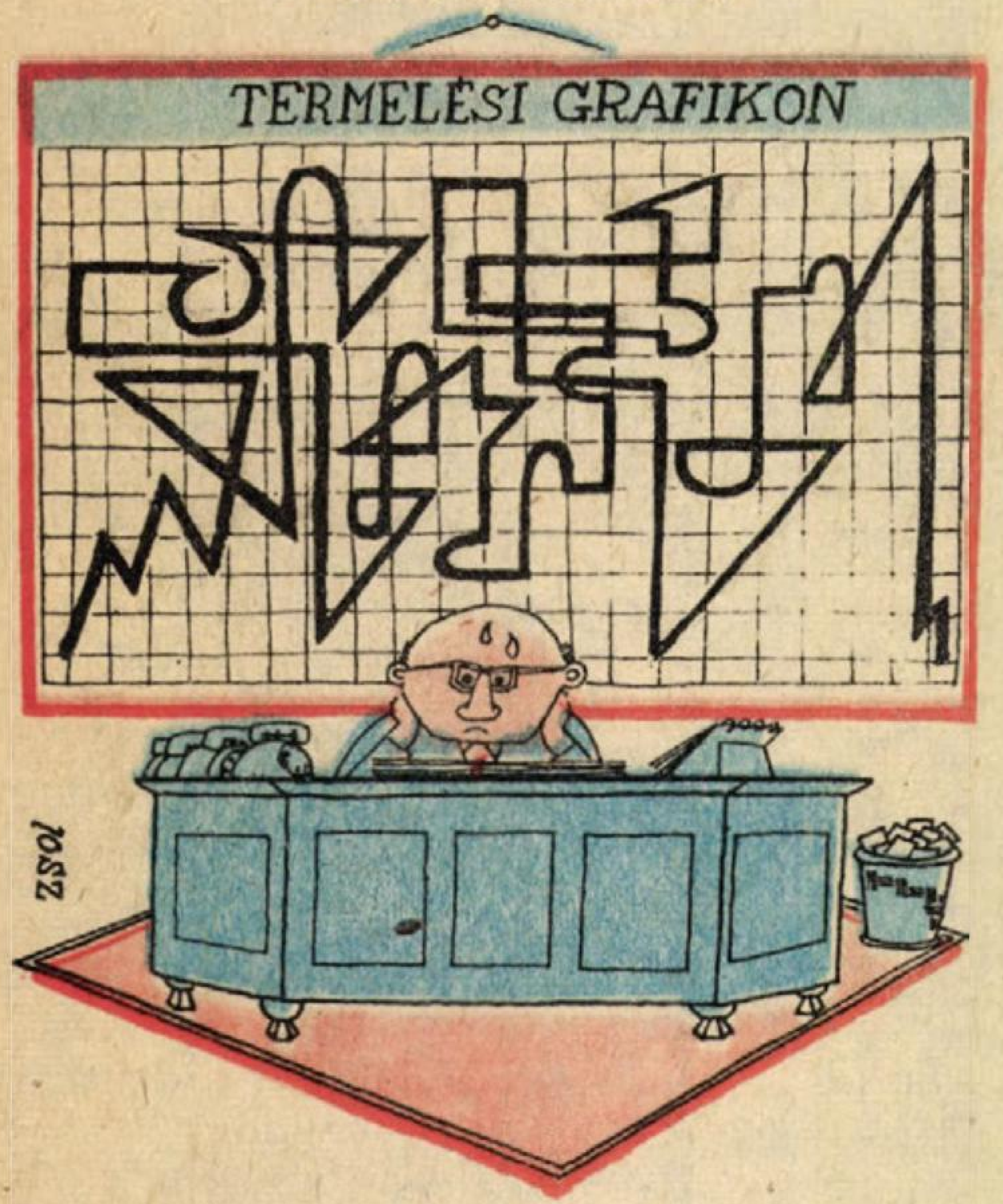
Palásti László

Pályaválasztás

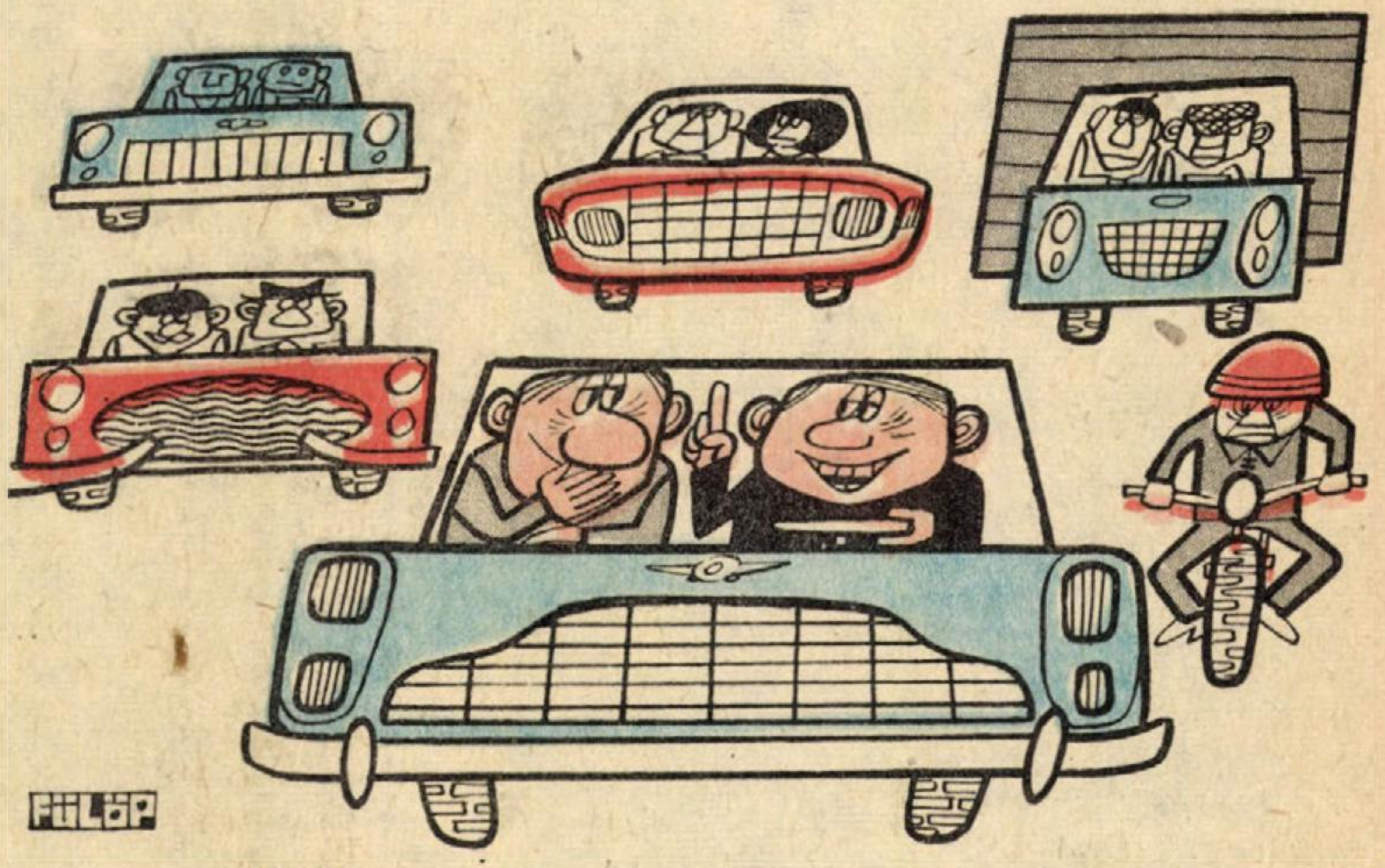
Balázs-Piri Balázs rajza

Absztrakt művészet

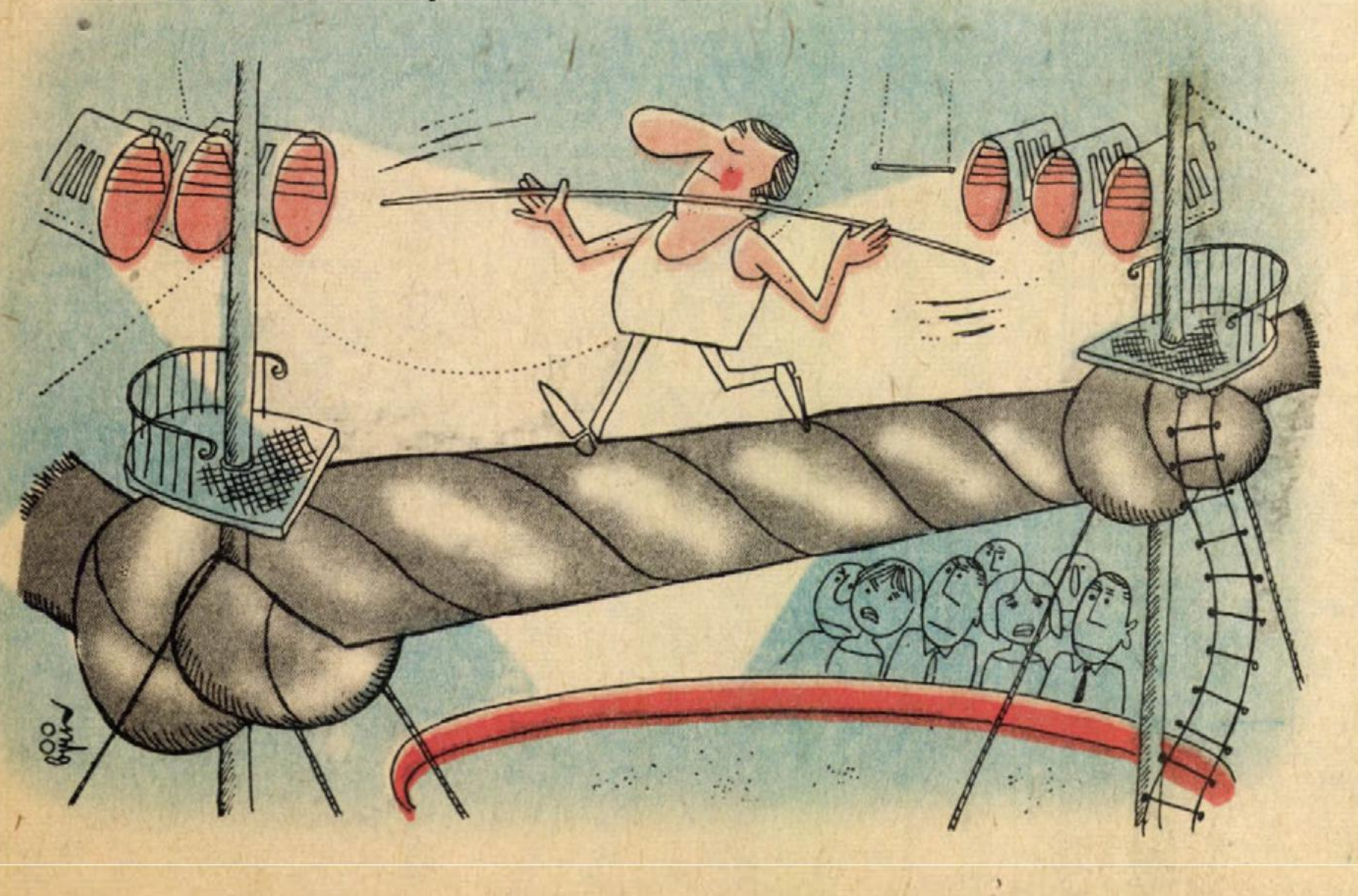
Nagyobb vállalati önállóság

– De hiszen maga pompásan vezet, igazgató kartárs!
– Igen, ha hagynak! . . .

A protekciós

Balázs-Piri Balázs rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

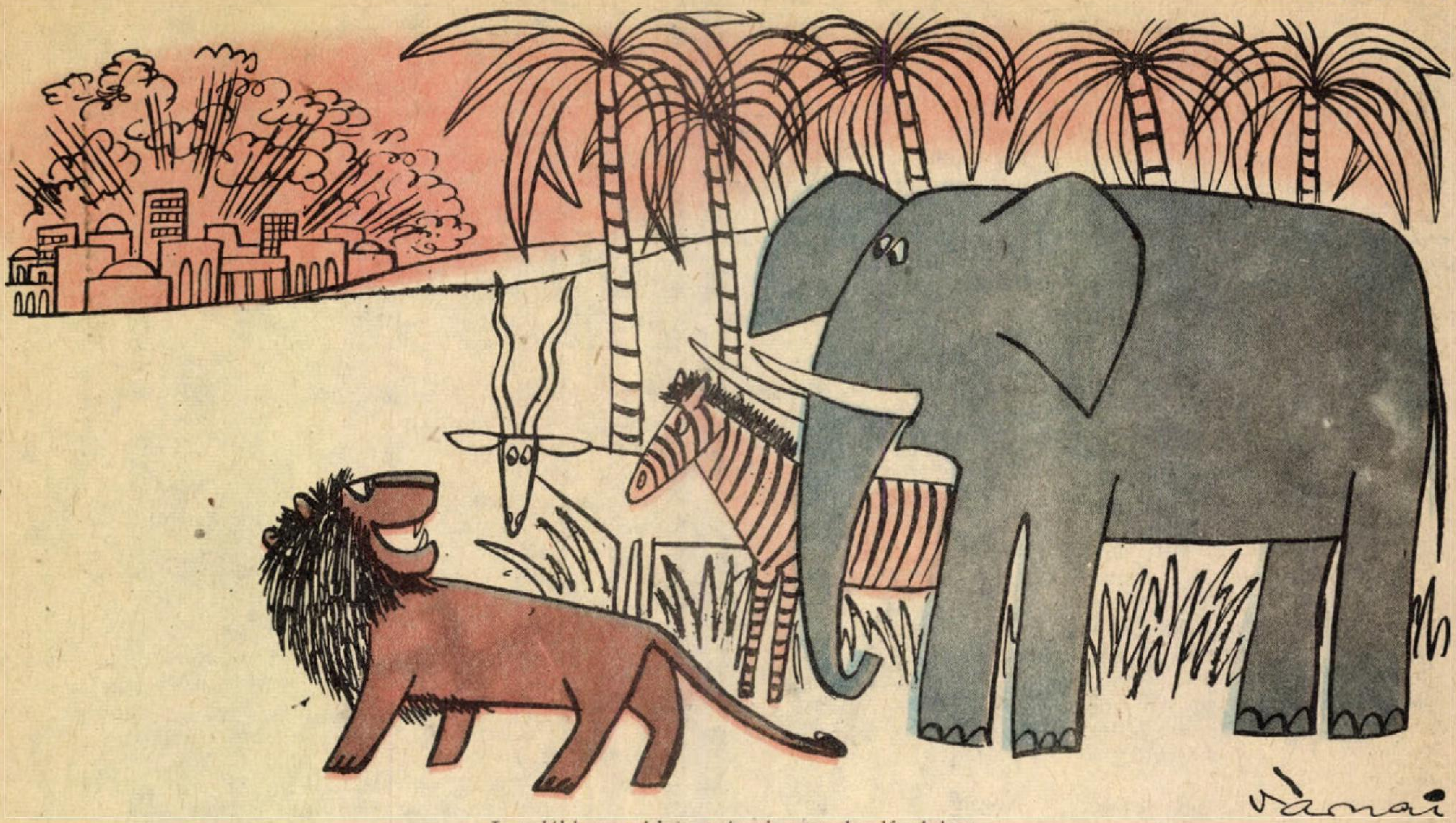
Fehér azt mondja Feketének:
– Te, ez a Barna tegnap borzasztó dolgokat beszélt rólad.
– Hát aztán! – mondja Fekete. – Ha nem vagyok ott, akár fel is pofozhat!

*

Povácsné valami miatt összeveszett a férjével, és rémesen kiabál vele:
– Én szereztem állást a számodra, én vettem ezt a lakást! De mid volt neked?
Hatalmas sóhaj tör ki Povácsból:
– Nyugalmam, fiam. Nyugalmam!

Puccsok Afrikában

Várnai György rajza

– Legalább egy ideig mással vannak elfoglalva . . .

SZILÁNKOK

POSTÁS BÁCSI

Korosodó postás bácsink levélhordás közben kicsit lihegve magyarázza:

— Tudja, ha nyugdíjba megyek, szeretném magam meghúzni egy kis nyolcemeletes családi házban.

— Minek magának egy nyolcemeletes családi ház?

— A lépcsők miatt!

JAVULÁS

N.-ről, aki az anyagkiutalásoknál jelentős szerepet játszik, azt rebesgették, hogy jó pénzért soronkívüliséget biztosít az ügyfeleknek. Ez igaz volt, de ma már a javulás útjára lépett: a vesztegetési pénzt ugyan még elfogadja, de semmiféle előnyt nem nyújt érte.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Naponta legalább száz panaszos levél érkezik hozzánk a központba a fogyasztóktól. Természetesen minden levél nyomán azonnal intézkedünk.

— Kiküszöbölitek a hibát?

— Dehogy. Csak ügyesen fogalmazott válaszlevelekre van kapacitásunk.

MODERN SZÜLŐ

— Nézd, kislányom, én ma már tudom, hogy nem a szülő választja ki gyermeke élettársát. Neked kell választanod, hiszen neked kell majd élni vele. Én csak egyet kérek tőled. Szeretném, ha az illetőt Teplesánszki Vilmosnak hívnák, és a Pozdorja út 117. I. emelet 4-ben lakna. A többit rád bizom . . .

CIGARETTA

Brahovácz meséli:

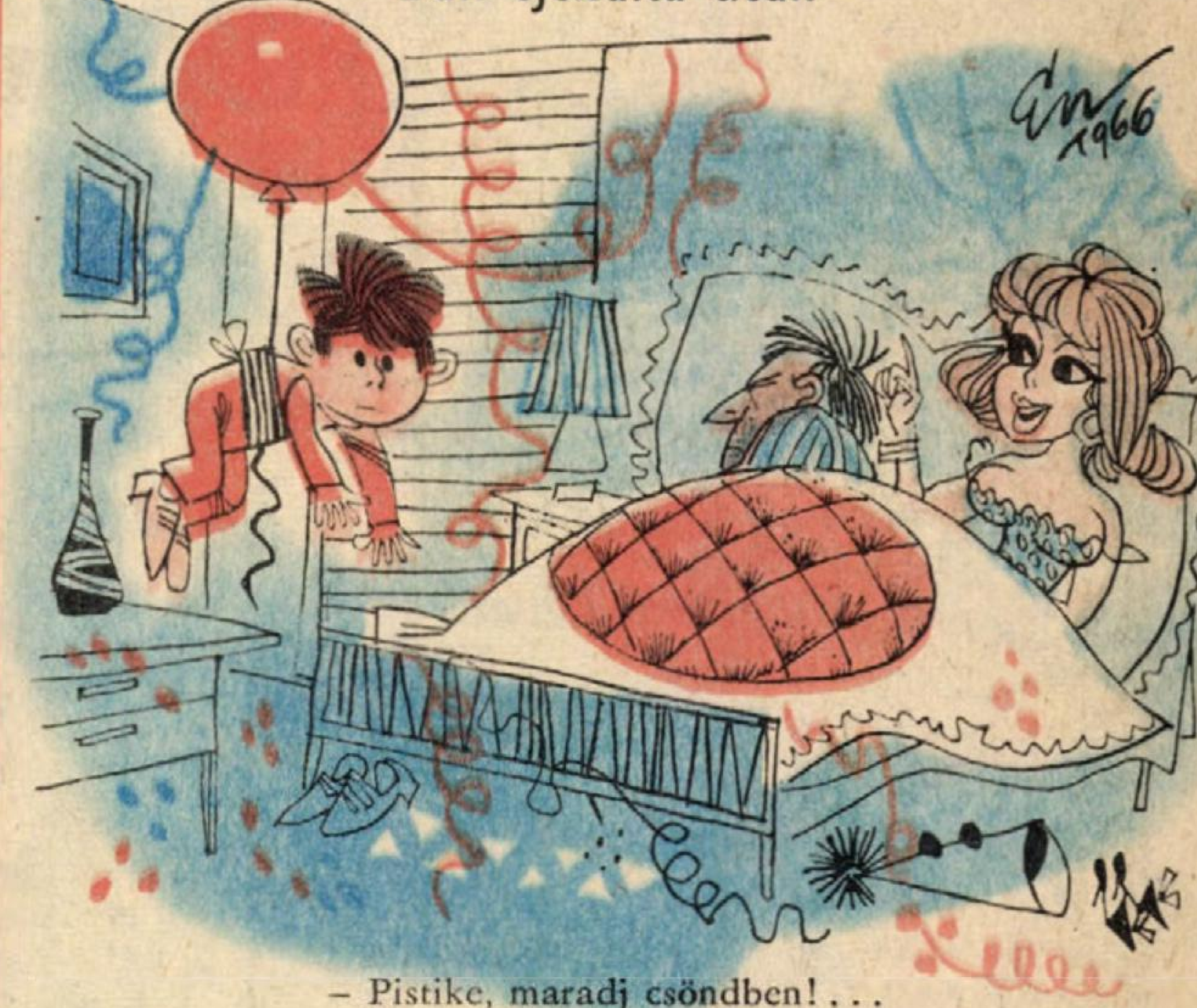
— Csalás az egész! Nem igaz, hogy a dohányzás súlyos betegséget, tüdőrákot okozhat. Ellenkezőleg. Nyugtatja az idegeket, elősegíti a normális vérkeringést, jó hatással van a rekeszizmokra, influenzajárvány idején napi két doboz cigaretta majdnem biztos védekezés a betegség ellen.

— Ki mondta ezt neked? Egy orvos?

— Dehogy. A trafikosom!

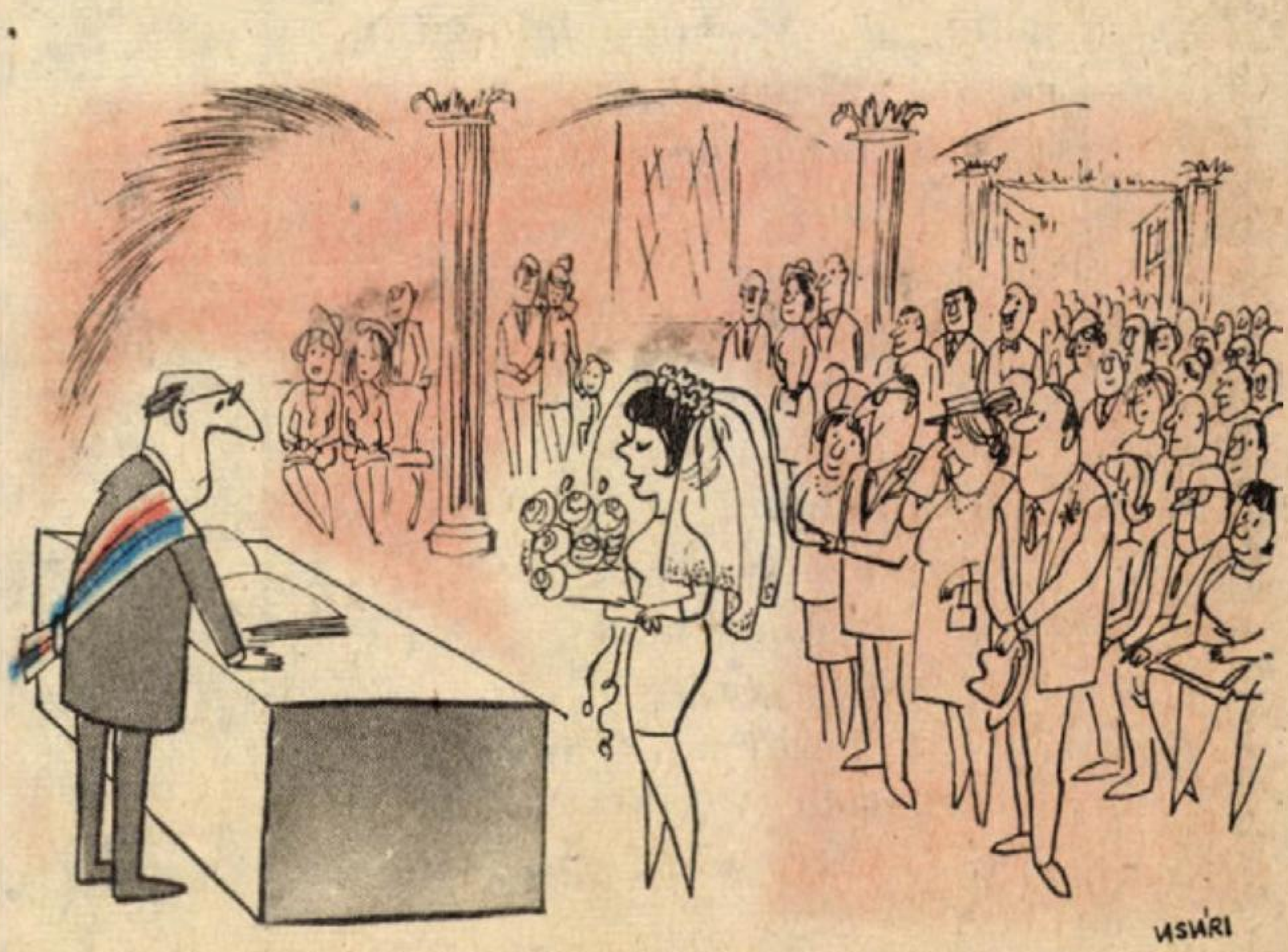
(galambos)

Báli éjszaka után

– Pistike, maradj csöndben! . . .

Esküvő

– Az én vőlegényem akármiért nem hagyja ott a munkáját!

Pesti csoda

Ezen a borongós téli délelőttön megállt a józan ész a PACIMPEX külkereskedelmi vállalat központi irodáiban. És megállt a munka is. Még a földszintről is feljöttek a kollégák, hogy valamilyen ürüggyel bekukkantsanak abba a szobába, ahol Vendel Géza, semmiről sem tudva, önfeledten körmölt. Megbámulták jobbról, megbámulták balról, aztán lassan kihátráltak, és csatlakoztak azokhoz, akik a folyosón már reggel óta vitatkoztak a rendkívüli természeti jelenség magyarázata felett.

Az történt ugyanis, hogy szóban forgó kartársuk felvette Pipiskei Illésnek, a vállalat nagy tekintélyű vezérigazgatójának az arcvonásait. Sőt, ezen túlmenően, a hangja, a járása, a beszédmódja is a megtévesztésig hasonlóvá vált. Valószínűleg ezen a napon csapott át minőségi változásba rengeteg apró, önmagában jelentéktelen, eddig észre sem vett hasonulási mozzanat.

Akárhogyan is játszódott le a csodálatos biológiai tünemény, tény, hogy Vendel Géza előadó Pipiskei Illés vezérigazgató hasonmása lett.

– Metamorfózis – állapította meg a főkönyvelő, aki vitathatatlanul a legműveltebb férfiú volt az egész második emeleten. – Addig mondtuk a fiataloknak, hogy vegyenek példát minden tekintetben szeretett vezérigazgatónkról, hogy tessék! Erre a szerencsétlen fickóra így hatott a rengeteg intelem. Ruha nélkül meg sem lehetne különböztetni őket egymástól. Mint két tojás! Most már csak az a kérdés, hogy mit szól majd ehhez Pipiskei kartárs?!

– Semmit – mondta a gondnoknő. – Szerintem az öregnek fogalma sincs arról, hogy Vendel Géza egyáltalán a világon van.

– Nono – jegyezte meg erre a szállítási osztály intrikus lelkületű vezetője. – Ha eddig nem is volt fogalma Vendel létéről, hát hamarosan lesz! Javasolom, hogy a délutáni össznépi termelési értekezleten éppenséggel ő terjessze elő a javaslatot a bizalmiak újjáválasztására.

Így is történt.

Száz szempár követte hősünk minden mozdulatát, amint a napirend megfelelő pontjánál felállt, zsebéből papírlapot vett elő, megköszörülte a torkát, körülnézett, egyet-kettőt szipogott, bal keze kisujjával megkapirgálta az orra hegyét, aztán a vezérigazgató hangján olvasni kezdte az előterjesztést.

Kísérteties volt!

A jelenlevők visszafojtották lélegzetüket, pillantásuk megigézetten vándorolt Vendelről az elnöki asztalnál ülő Pipiskeire, és vissza. Guttermuth Emese gépírónőt hisztérikus nevetőgörcs fogta el, de szerencsére szomszédai gyorsan zsebkendőt tömtek a szájába, és feltűnés nélkül kivonszolták a teremből.

Pipiskei kartárs arcán egész idő alatt egy izom se rándult, csak az értekezlet után hívta be magához a személyzetist.

– Mondja, kérem, kicsoda ez a nemistudomhogyhívják, aki azt az izét előterjesztette?

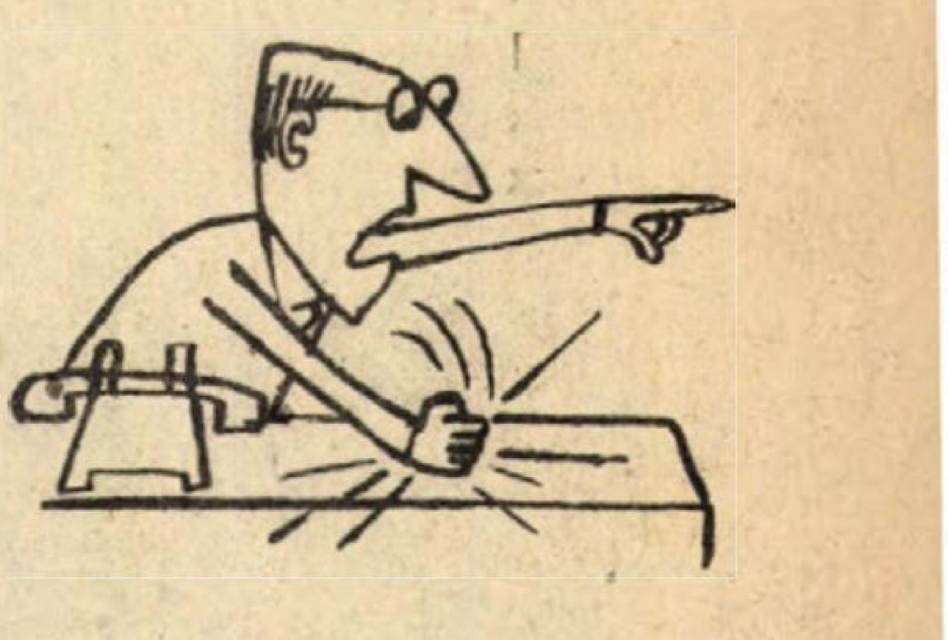
– Vendel Géza. Előadó. Egy éve van nálunk. Igyekvő, szorgalmas, fegyelmezett munkaerő. Rendszeresen képezi magát és...

– Ez mind szép és megható! – vágott közbe ingerülten Pipiskei. – De hol volt a maga szeme, amikor ezt az embert felvette?! Magának magyarázzam, hogy egy külkereskedelmi vállalatnál milyen fontos a rokonszenves megjelenés, a kulturált viselkedés, a kellemes orgánum, a szabatos, helyes beszédmód?!

A személyzetis mentegetőzve tárta szét a karját.

– Én, kérem, mindezzel tökéletesen tisztában vagyok, de időközben az történt...

– Az történt – csapott az

asztalra Pipiskei –, hogy maga egy éve bújtat itt egy rémet, egy rikácsoló hangú, krumpli orrú, tapsifülű notredámi toronyőrt, akinek a képéről valósággal lesír a butaság! Aki nem tud egy értelmes mondatot kinyögni, szipákol és makog. Ilyennel akar maga nagyvonalú külkereskedelmet csinálni?... Ha jól tudom, elsejével felszabadul egy státusz a távolridegpusztai kirendeltségünkön. Addig is küldje el szabadságra, látni se bírom...

Kürti András

Nem is olyan nagy öröm, ha egy lap közli a művésznő képét

Ó, mozicsillag, hány filmdarabban
imádtalak téged,
de most képes művészeti lapban
megláttam a képed;
nem mondom, hogy a papír merített
és a nyomás elegáns,
de orrod olyan, mint kit kimerített
egy birkózás, még hozzá cselegáncs,
nem tudom, a fotós hogy' fabrikálta
sárba hasalt fruskának,
s a csöpp kis füled mért fotografálta
grízes galuskának,
az a kis csókos szád,
mint egy ócska retikül,
mit eldobnak maholnap,
szép orcád
kimozdult a helyibül,
mint akit szájon danoltak;
egyik szemed csálén nevet,
másik szemed sanda —
hát én sárba taposom a fényképedet,
olyan igen randa.

Török Rezső

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY KAMASZVÁROS KESERVEI

Komló egyike a legfiatalabb magyar városoknak: az idén ünnepli a 15. születésnapját. Afféle kamaszváros, tele „pubertáskori" zavarokkal. Íme, néhány közülük, mutatóba:

1. A Szilvás nevű városrészen még nincs megoldva a távfűtés. Sebaj, gondolhatnánk, lehet még „hagyományos módon" fűteni: kályhával, tűzhellyel stb. Igen ám, de minden lakásban csak egy kéménylyuk van, s csak az egyik szoba fűthető — a másik szoba, a konyha, a fürdőszoba nem. Ott nem lehet mást tenni, mint „hagyományos módon" — fázni.

2. A szilvásiak beadvánnyal fordultak a városi tanácshoz: változtassák meg a városrész nevét Gumicsizmás-ra. A feneketlen sár miatt ugyanis minden szilvási honpolgár öltözékének elmaradhatatlan tartozéka a

gumicsizma... Az átkereszteléshez nem ragaszkodnak feltétlenül. Jó lesz nekik az is, ha járható utat kapnak!

3. A járulékos beruházások — nevüktől eltérően —, nem mindig járnak együtt az ipari beruházásokkal, sőt, néha jókora hézagok keletkeznek közöttük. Így van ez egybenmásban, többek között a bölcsődék dolgában, Komlón is. Emiatt a kenderföldiek a „kicsi vagy kocsi" vitát kénytelenek egyelőre a kocsi javára eldönteni...

4. Kevés a víz a városban, ami kicsi van, azt is elissza a betonüzem. Joggal kérdik a város lakói és vezetői, hogy miért kellett erre a vízszegény vidékre egy ilyen „nagyivó" üzemet telepíteni?

5. Nincs a városnak írószerboltja, s így a szegény komlóiaknak gyakran adódik papír- és ceruzabeszerzési gondjuk.

Ezért kellett a panaszaikat is, helyettük, nekem leírnom.

(r. b.)

KEDVES LUDAS!

Titokzatos bűnügyben nyomozok már több hete, természetesen magánszorgalomból. Eltűnt ugyanis egy film, a Szamurájhűség. Eltűnésének körülményei rejtélyesek: megjelentek a plakátok, hirdették mindenütt, sőt, néhány dicsérő hangú kritikát is olvashattunk róla. Azóta is mindig keresem a moziműsorokban, bár egyre kevesebb reménnyel és lelkesedéssel. Hova tűnt? Ki tüntette el?

A tettes, és tettének oka ismeretlen. Ha nem adták elő, miért hirdették?

G. A.
Budapest

Fizikaórán a tanár magyarázza a diákoknak:

— A világítótesteket különböző gázokkal töltik meg. A neoncsövet neongázzal, a kriptonégőt kriptongázzal ...

Magas, szeplős gyerek jelentkezik az utolsó padból.

— Mi az, Kovács, mit akarsz?

— Azt szeretném megkérdezni, tanár úr, hogy a mignonégőt mivel töltik? Mignonnal?

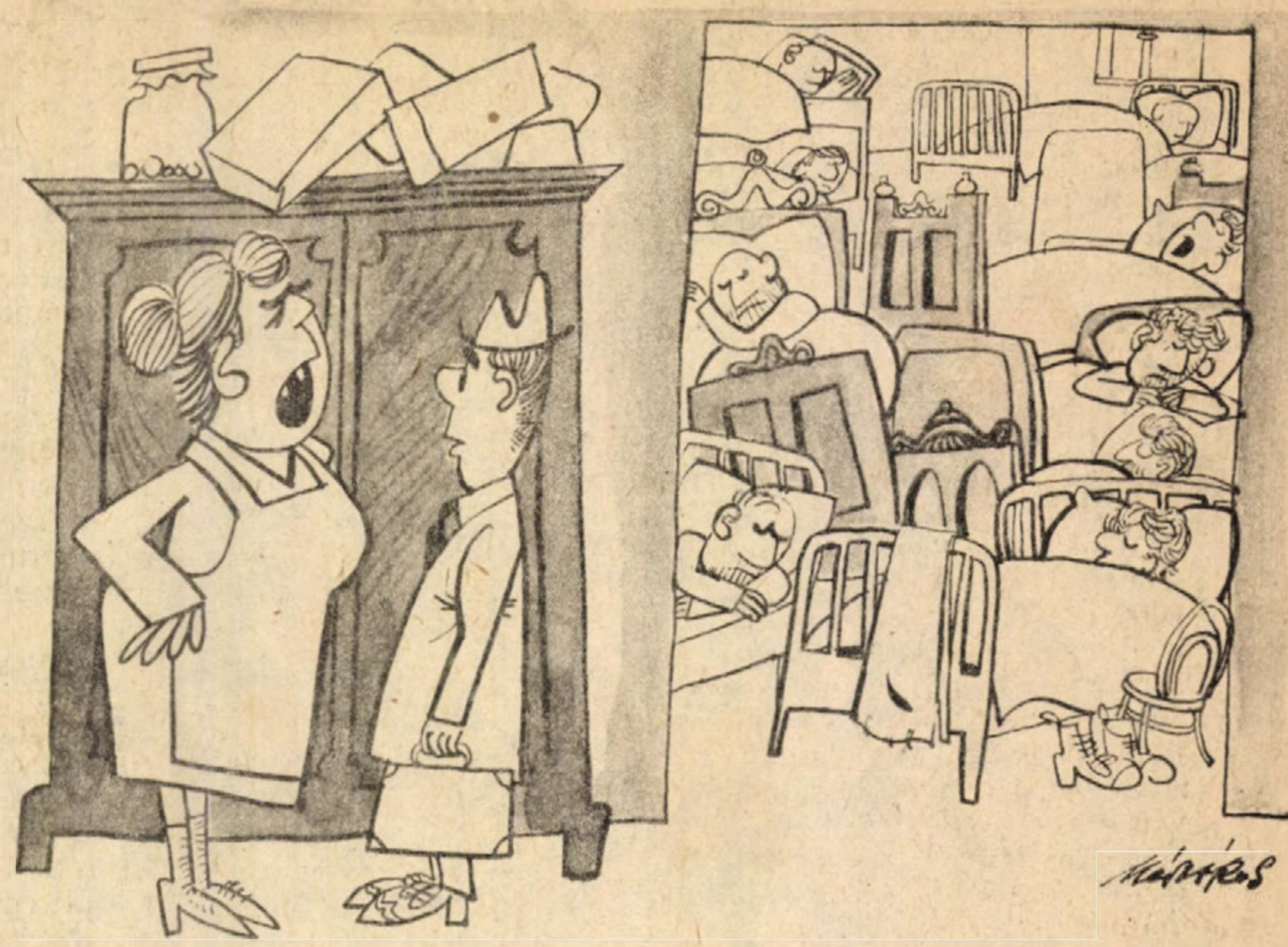
P. Gy.
Bp., VII., Kertész u.

Boltjainkat elárasztotta egy szegényes emléktárgy, egy barnássárga színű pohár, amely leginkább a gyógyvízkutaknál használatos edényekre hasonlít. Igaz, hogy valamiféle rajz is van rajta az új Erzsébet-hídról, meg felirat, hogy „Budapest souvenir", de ez az erősen primitív műanyag emléktárgy inkább a kórházak hangulatát idézi, nem pedig a budapesti szép napokét!

D. E.
Budapest

Rátarti főbérlő

Mészáros András rajza

– Hogyhogy drága?! És a társasági élet, az magának semmi!?

Irka-firka

Nemrég a Körúton egy kirakatban „Robin Hood" nevezetű inget láttam kitéve.

A konfekció-ipar és a művészet effajta kapcsolatának csak örülni lehet. Például nem ártott volna annak idején az állítólag éltartó pantallómra is kiírni, hogy „Nyomorultak"-nadrág!

*

Újsághír:

„Elaltató műsort indított több amerikai tv-társaság. Mivel a közvéleménykutatások szerint a legtöbb tv-készülék a hálószobákban van, az újfajta műsort speciális nyugtató, álmosító zenével segíti az elalvást."

Érdekes, ezt a trükköt nálunk már régóta alkalmazzák.

*

A „Nehéz emberek" című film átütő sikere méltán veti fel bennem a kérdést: Nem volna érdemes megcsinálni ennek a mintájára a „Könnyű asszonyok"-at?

*

Kíváncsi vagyok, hogy a farmer-nadrágokat akkor is ilyen lelkesen favorizálná-e az ifjúság, ha a kereskedelem „Téesz-nadrág" néven hozná forgalomba őket?

*

Kísért a múlt.
Nemrég a Belvárosban tanúja voltam, amint fiatal diplomások a havat takarították a járdán. – A saját kutató intézetük előtt...

*

Purparlé a Fészekben:

– Ikszéknél láttam egy darabot a Nemzetiből.

– Hogyhogy, hát Iksz dramaturg lett?

– Á, csak elkunyerálta a bontásnál!

*

Hovatovább ott tartunk, hogy már csak az italboltoknak nem konkurrencia a tévé.

Dalmáth Ferenc

Készül a krimi

Sajdik Ferenc rajza

A hóeltakarítás legbiztosabb módja

Szegő Gizi rajza

Falusi történet

Endrődi István rajza

– Az ántiját, már megint az új csizmámban mégy a városba urizálni! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

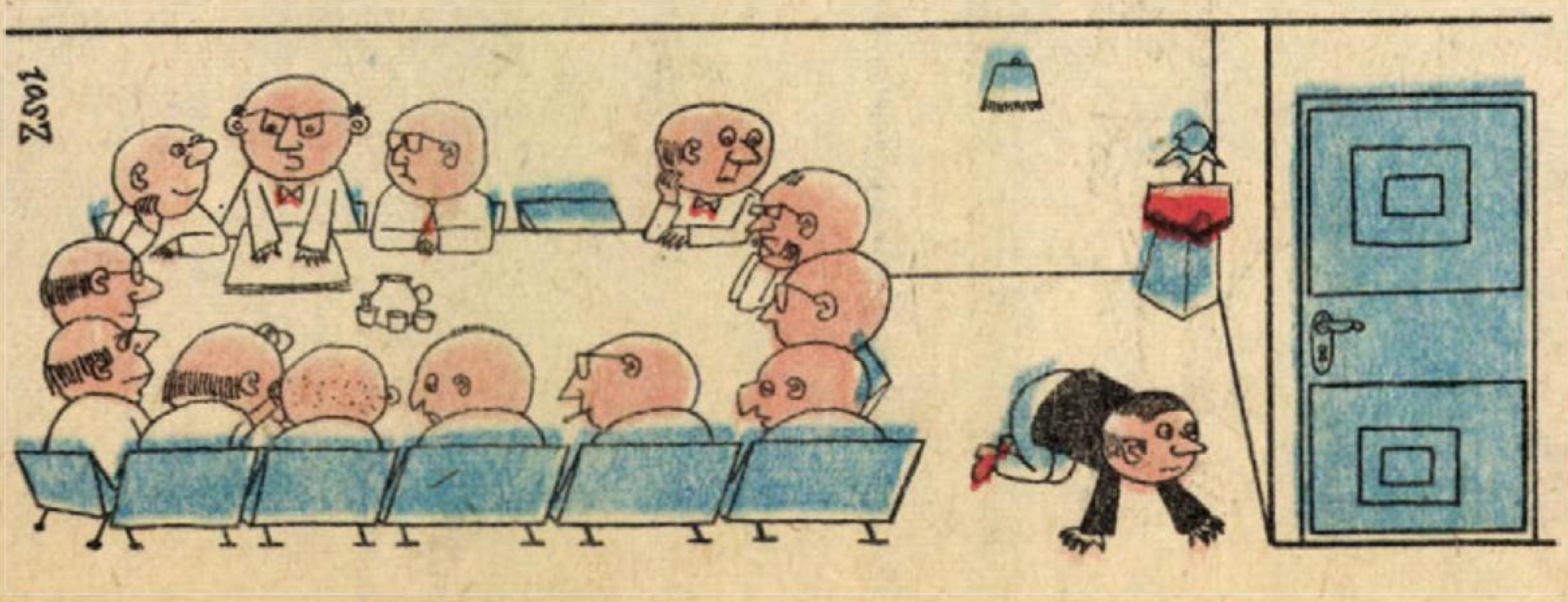
A Ludas Matyi foglalkozott a Margit-híd pesti feljárója alatti járda ügyével. Közöljük, hogy a szóban forgó területen a két és fél méter széles járdából 1,6 méteres sávot aszfaltburkolattal láttunk el.

Nagy Rudolf főmérnök
Főv. Tan. Közl. Igazgatósága

A Földtani Intézet Budán lakó dolgozói kérték a lapban, hogy sűrítsük a 44-es járatot, és hosszabbítsuk meg az útvonalat. A járatban 17 szerelvény közlekedik, csúcsidőben öt percenként. A sűrítés tehát nem indokolt, de nem is volna lehetséges. A Szarvas térig közlekedő járatok útvonalát nem hosszabbíthatjuk meg a Moszkva térig, mert akkor az ellenkező irányban ritkább lenne a forgalom, és a különösen forgalmas Rákóczi út szenvedne hátrányt.

Főv. Villamosvasút Igazgatósága

Menekülés az értekezletről

(Maros menti tájlegenda, a század elejéről.)

Magam voltam reggeltől a házba'.
Szomszéd Gergő a rétet kaszálta.
Megszomjaza a szegény,
Hát így kérlelt a legény:
– Engedj mán be, lelkem, Rozál,
Hadd igyak egy kortyot.
– Béengedném, ám ez ellen
Az erkölcsöm fortyog.
Mert ha egyszer itt van bent,
Dehogy inna vizet kend;
Megölelne, engem, annyi szent!

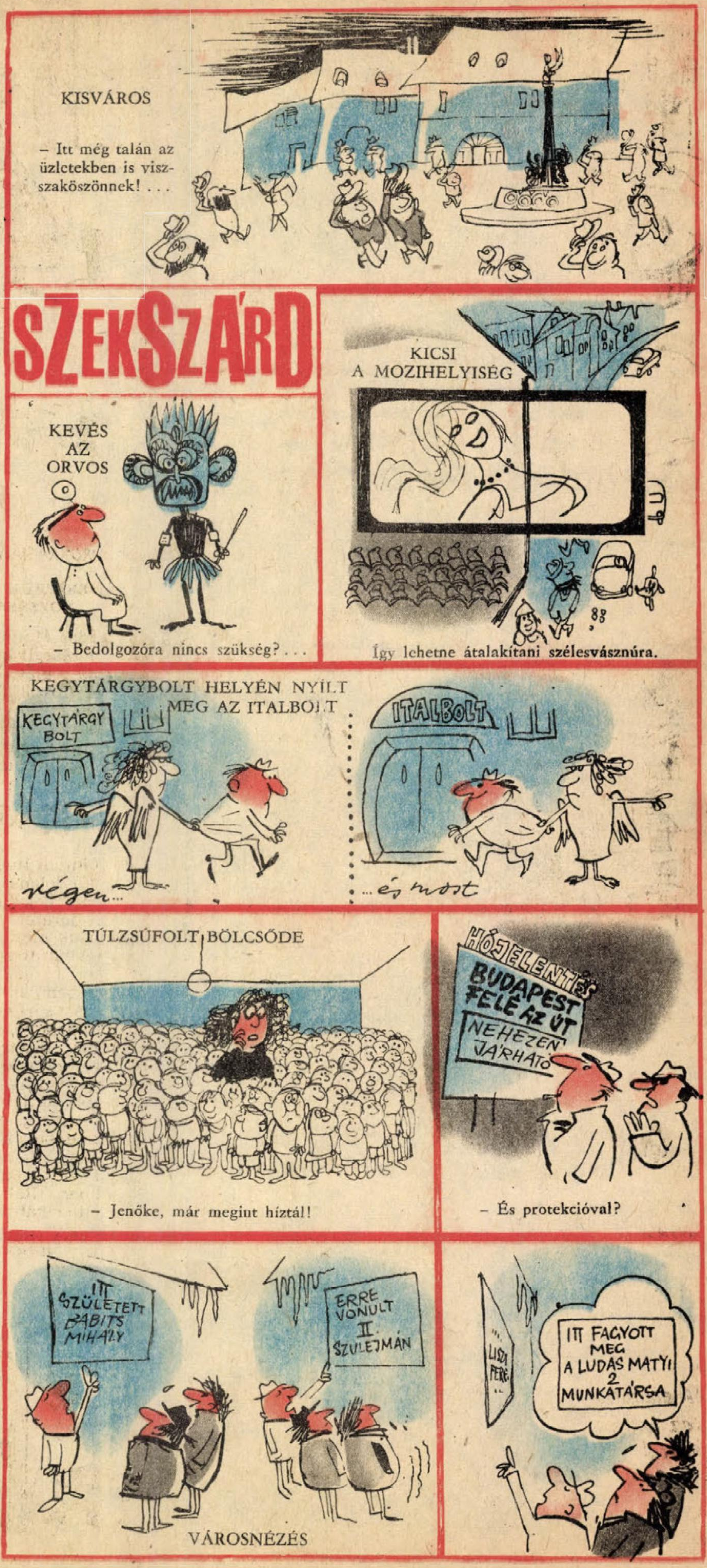
Meg nem csókol, fogadkozott Gergő.
S addig kérlelt a huncut tekergő,
Hogyhát szomjas a szegény,
Mígnem béengedtem én.
Szomjas is volt, ám a betyár
Nem ivott, csak csókolt.
Úgy megölelt, meddig tartott,
Nem tudom, de jó volt.
Rá is szóltam: – Hallja kend,
Tudtam, hogyha itt lesz bent,
Korty vizet sem iszik, annyi szent!

Hogy a csókból fölocsúdtunk végre,
Betyár Gergő visszament a rétre.
Alig telt egy óra tán,
Megest rimánkoda mán:
– Lelkem, Rozál, a munkában
Szomjas lesz az ember.
Ismét jött, de kancsó helyett
Irány csak a hencser.
Meg is szidtam, annyi szent!
– Igyék ha már béjött kend,
Így kívánja erkölcs meg a rend!

Béterelte szomjúsági kényszer,
Gergőt aznap még legalább négyszer.
Hi! micsoda nagy betyár,
Lelkem csupán hálni jár.
Alkonyatkor azért már csak
Illemből is szóltam:
– Ha szomjas kend, egy kortyocska
Van még a korsóban ...
Jött is, de hát annyi szent:
Most csak vizet ivott bent,
Randa férfi, ivott s hazament.

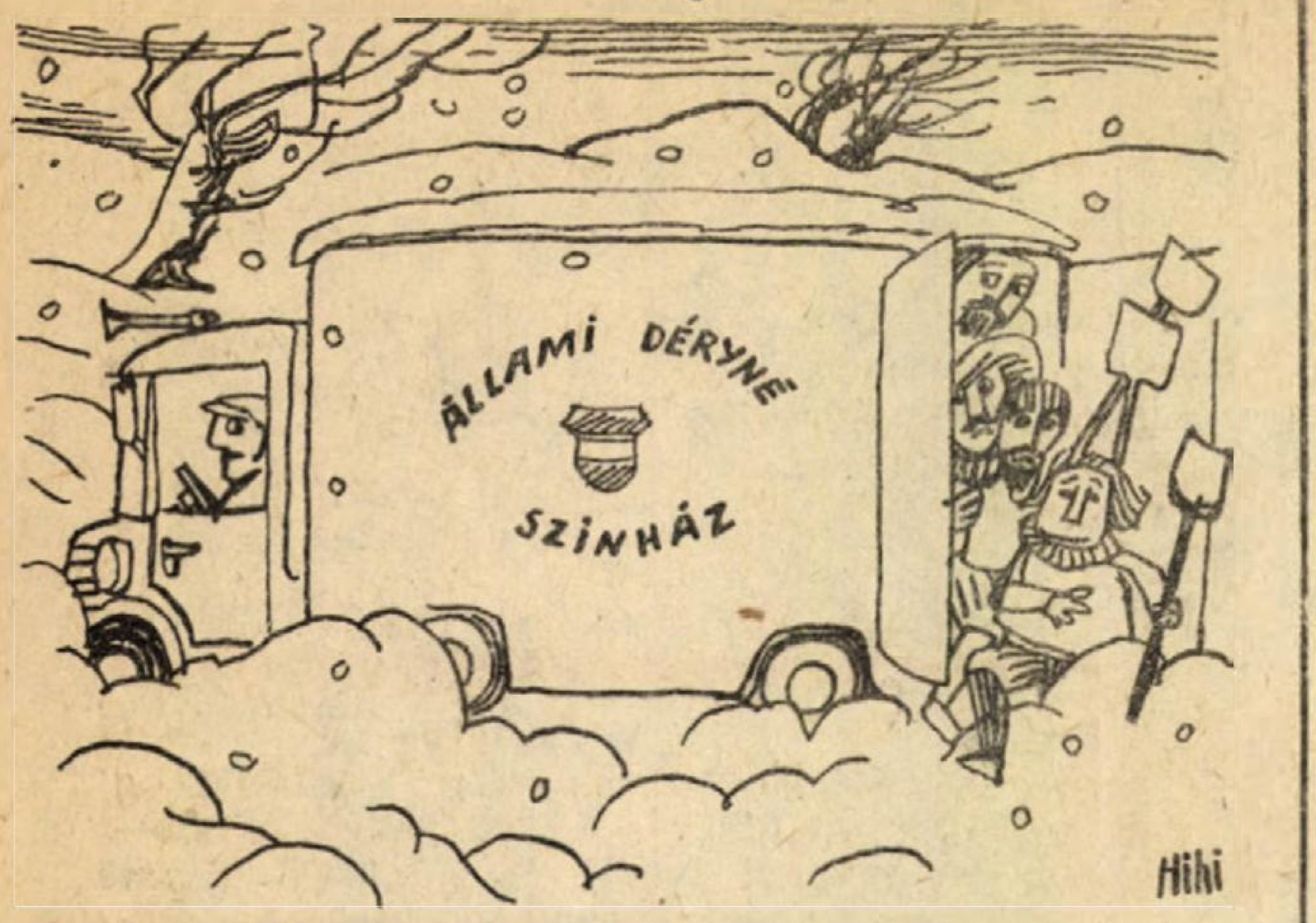
(Rímbe szedte Király Dezső)

Sajdik Ferenc rajzai

Téli rege

Egy hűtőszekrény emlékére

Tizenöt évig összetartoztunk. Ebből is sejthető, már nem volt fiatal. Nem hagyott cserben a rossz napokban sem, és sok egyéb mellett neki köszönhettem a hatodik emeleti fiatalasszony szombati, vasárnapi és ünnepnapi látogatásait is; kacsasültet, töltött káposztát vagy sertés pörköltet hozott –, hogy tegyem a hűtőszekrénybe.

Nem sorolhatom fel, hogy tizenöt év alatt mi mindent köszönhettem neki, hűségét mindössze négy kilowattal háláltam meg naponta. Most megszűnt hűteni. A kapzsiságommal öltem meg. A hideg téli napok egyikén kikapcsoltam, és a maradék lecsót kolbásszal az ablakba helyeztem.

Megtakarítottam néhány kilowattot, de ebbe megszakadt a szíve. Azt hittem magyar gyártmányú gépeknél ez sohasem fordulhat elő. Előfordult. A következő melegebb napok egyikén ismét bekapcsoltam, de nem hűtött többé.

Amikor úgy-ahogy magamhoz tértem a csapásból, sorra jártam a közönség szolgálatában álló háztartási gépjavító vállalatokat, de hiába. Országjárásommal csupán földrajzi ismereteimet gyarapítottam. Pontos és részletes tényvázlatomra ilyeneket hallottam: „Nem vállaljuk.", „Nincs anyagunk", „Régi", „Nem a mi profilunk". Nincs tovább. Én még magyaráztam, ők már hallgattak. Maximum még egy vállrándítás.

Utoljára egy belvárosi hűtőgépjavító műhelybe tértem.

– Nem foglalkozunk vele.

– Azt hallottam, egy idős mérnök dolgozójuk ért hozzá...

– Nyugdíjba ment.

Ezen hosszan és mélyen elgondolkoztam. Tulajdonképpen ekkor döbbentem rá, hogy szeretett gépem végérvényesen és visszavonhatatlanul elveszett. Akkor halunk meg igazán, amikor többé senki sem akar törődni velünk.

– Mit tegyek, kidobjam?

– Próbálkozzon maszeknál.

Harmadnapra vidám és tisztelettudó ifjút küldött egyik ismerősöm. Korántsem volt szófukar, megtapogatta a gépet, kiszedett belőle egy virsli formájú és színű tartályt, amelyből drótok álltak ki. – Itt a bibi! – szólt vidáman. Elment, és másnap visszaszerelte a virslit. – Háromszáz forint – mondta –, egy óra múlva jobban hűt, mint valaha!

Kifizettem az ifjút, és leültem a gép mellé. Egy óra múlva nem hűtött. Két óra múlva sem. Másnap felhívtam az ifjút telefonon. – Nem tesz semmit! – nyugtatott – a gáz az oka. Állítsa a fejére reggelig, és holnapra jó lesz.

Fejére állítottam. Nem lett jó. Az ifjút nem láttam többé.

„Ne adja fel a küzdelmet – mondta valaki –, történnek még csodák."

Történtek. A hatodik emeleti fiatalasszony hűtőgépet nyert a lottón. Többé ő sem látogatott meg.

Kőmüves Imre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

2 x 3 DUDÁS 1 CSÁRDÁBAN

A balástyai művelődésházban valójában három intézmény műveli a népet: a művelődési otthon, a mozi és a könyvtár. Három intézmény — három vezető egy házban. Egyik a másiknak nem parancsolhat, ez amannak a munkájába bele nem szólhat, legfeljebb a községi fő-fő-bizottság ülésén, amikor az éves művelődési terv készül.

Nem lehetne őket egyetlen ember: a legokosabb, legtehetségesebb vezetése alá rendelni?! Nem ám, mert az egyiknek a megyei művelődési osztály, a másiknak a megyei könyvtár, a harmadiknak a megyei mozivállalat a legfőbb parancsnoka — s hogy is parancsolnának hárman egy vezetőnek?! Hogy a munka jobban menne egy tető alatt egy igazgatóval?! Istenem, hát ne menjen jobban!

Az egyetlen épületet „természetesen" három takarító tartja tisztán. Azazhogy, a termek, szobák még rendben vannak, de az ablakok meg az udvar bizony piszkosak — oppardon, árnyaltán tudományosan kifejezve: az udvar és az ablakok tisztasága alacsony színvonalú. A mozitakarító és a könyvtársöprögető úgy gondolhatja: az ablak és az udvar a művelődési házé, minek törjem magam. Hogy mit gondol a harmadik takarító, nem tudom, közben szegény ablakok vizesrongyért kiáltanak, az udvar söprűért.

Nem lehetne a *három mellékállású* takarító helyett *egyetlen főállású* takarítót fogadni, aki nem vitatkozna, mert minden az ő söprűje alá tartozik?! Nem bizony, több okból!

1. Három 02-es dolgozóból nem lehet egy 01-eset csinálni!

2. Három takarító után három SZTK-járulékot kell fizetni, ha meg egy ember takarítana, valakinek eszébe jutna, hogy fizessünk csak egy járulékot — és kezdődnének a bonyodalmak!...

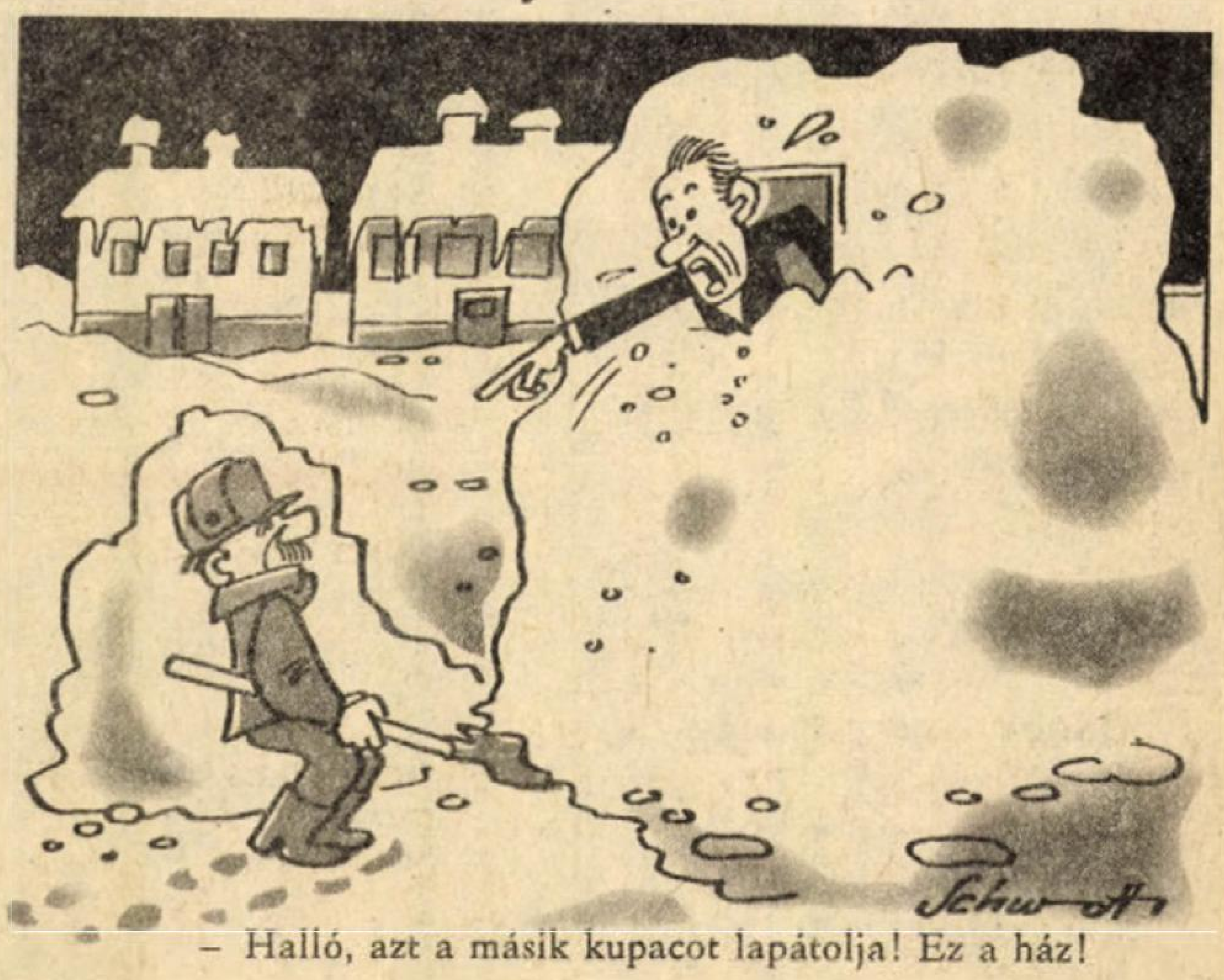
3. Három vezető közül melyik parancsolna a takarító néninek?

Maradjon inkább minden a régiben, legyen csak kétszer három dudás egy csárdában...

Utóirat: Kedves balástyai takarító nénik és művelődési bácsik, dehogy akarom önöket bántani! Kis hazánkban maholnap ezer helyen így van ez — ezer helyen rosszul. Ezen a példán csak bemutattam, amin országosan változtatni kellene.

Szabó Ernő

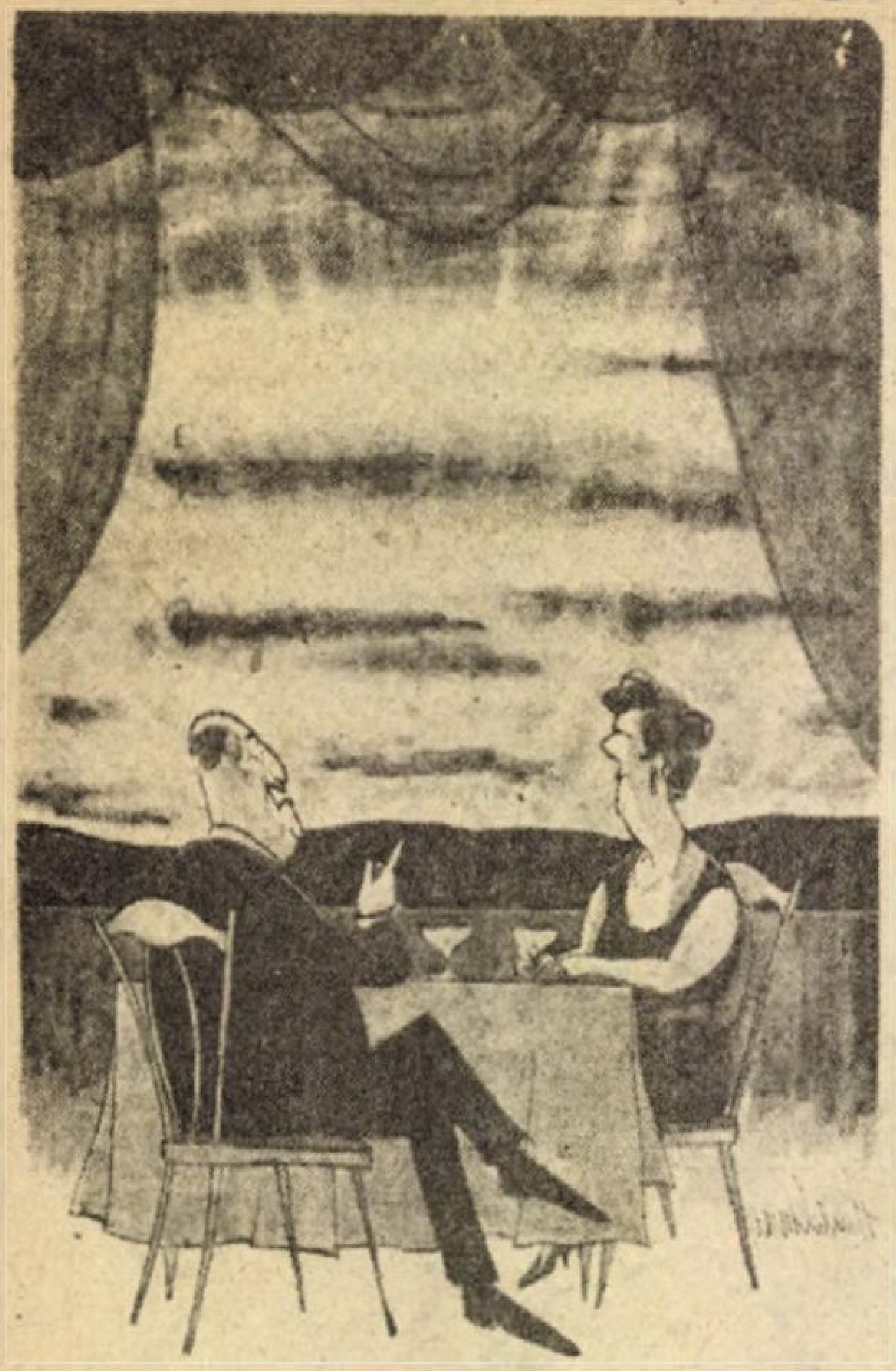
Tájékozódás

– Halló, azt a másik kupacot lapátolja! Ez a ház!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. °142–220 – 66.0154 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504

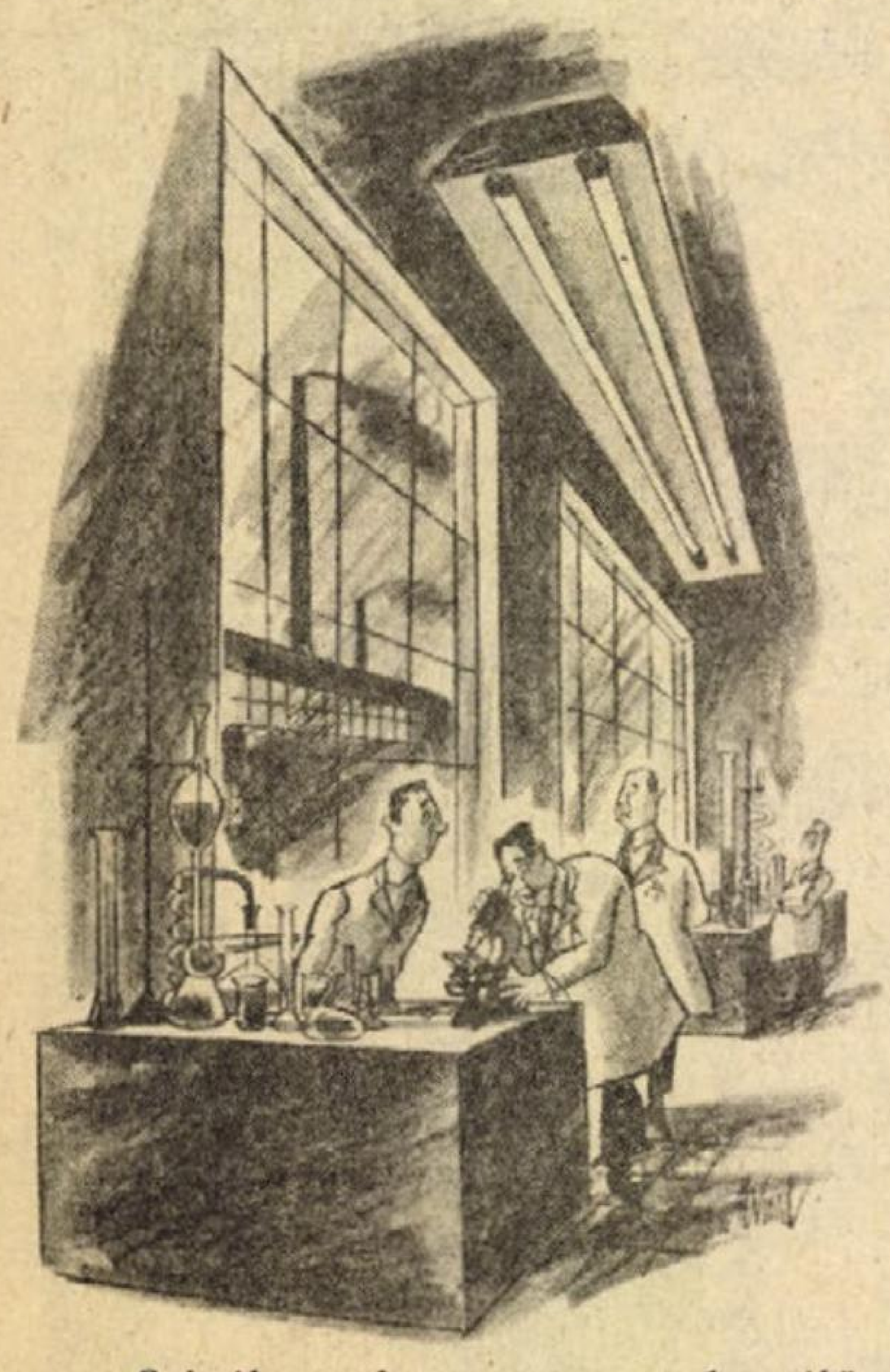
import humor

– Nem igazság! Akármilyen semmirekellő ugyanúgy élvezheti ezt a gyönyörű naplementét, mint mi!

– Az én kislányomban meg lehet bízni. Ha ő azt mondja, hogy reggel négyre hazajön, akkor biztos vagyok benne, hogy reggel négyre haza is jön!

– Sajnálom, de ez nem egy beszélő baktérium, hanem egy japán tranzisztoros rádió!

(A londoni „Punch”-ból és a „New Yorker”-ből)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a véleményük a krimiről?

Szeretem a krimit, mert én mindig pontosan tudom, hogy ki a gyilkos. Nem azért, mert okos vagyok, illetve nemcsak azért.

Módszerem a következő. Sorra veszem a szereplőket. Valahogy így:

A. leánykereskedő. Alibije nincs, többször ült már börtönben, és ha kacag, az emberek hátán végigfut a hideg.

Ő egészen biztos nem lehet a gyilkos.

B. a gyilkosság órájában ott volt a helyszínen, a haja csapzott, arcán forradás húzódik végig, metszőfogai kiállnak, azonkívül súlyos anyagi gondokkal küzd.

Ártatlan a gyermek, ez világos.

C. már ölt egy-két-három embert, a virágokat nem kedveli, és örököse az áldozatnak.

Nem ő a tettes.

D. többször megfenyegette az áldozatot, hogy elteszi láb alól. A pasas állandóan hord magával egy vulkánfiber bőröndöt, amelyben fejszét, konyhakést, gyorsan ölő mérget, kötelet, pisztolyt és egy elfűrészelt kis hidat tart.

Semmi köze az ügyhöz!

E. félőrült, fél-állásban vámpír, gyűlölte az áldozatot, és a gyilkosság időpontjában ott volt a házban, a szőnyeg alatt.

Engem nem lehet átejteni, a pubi olyan ártatlan, mint a ma született bárány.

F.-nél megtalálták a kést, amellyel megölték az áldozatot, azonkívül találtak nála egy repülőjegyet Dahomeybe, egy vasúti jegyet Gyömrőre és egy hajójegyet Tahiba, tehát menekülni akart.

Csak annyit mondok: höhö. Nem ő az.

G. ott állt a holttest mellett, amikor a rendőrség betörte az ajtót.

Nem lehet a tettes.

H. is ott volt, és az áldozat megmerevedett keze vádlóan rámutatott.

Véletlen.

I. ott kuporgott a holttest mellett, reszkető kezébe temetve arcát, és vinnyogva bevallotta, hogy ő a tettes.

Hiszi a piszi.

J. az áldozat távoli rokona, rendes, derék fiatalember. A gyilkosság napján egy közeli városban tartózkodott, ahol több világtalant kísért át az utca másik oldalára, majd néhányszor átadta a helyét a villamoson, és segített egy anyókának rőzsét cipelni, aztán betért egy titkos kártyaklubba, ahol nagy összegekben játszott.

Hm! Gyanús, gyanús. De mégsem ő a gyilkos. Kártyázik az ebadta!

K. az unokaöcs, szép, szabályos arcú, szőke hajú, kék szemű fiú. Hosszú, fehér ingben mászkál, és repülni is tud, mert szárnyacskái vannak. A tett időpontjában a rendőrárvák felségélyezésére rendezett ünnepségen énekelte a szoprán-szólót.

Ide egy kötőtűt, ha nem ő a gyilkos!

Azonnal letartóztatni!

Mikes György

Nem szeretem őket, mert lakkozva ábrázolják a valóságot.

D. F.

Meghat az a jószivűség, amellyel íróink figyelmet szentelnek a társadalom számkivetettjeinek, a bűnözőknek. Nekem különben kedvenc könyvem a „Bűn és bűnhődés”, csak az zavar, hogy már az elején tudom, ki a gyilkos.

F. L.

A lehető legjobb véleményem van a krimiről. Szeretem nézni, szeretem olvasni, és szerepelni is szeretek benne. Nagyon örültem például, amikor nemrégiben egy nagyon csinos, és nagyon fiatal hölgy Angyalnak nézett ...

F. Gy.

Jó arról olvasni a meleg szobában, hogy mást kergetnek a háztetőkön zuhogó esőben, sőt időnként másnak tesznek fel kényelmetlen kérdéseket.

(f—p)

Unalmasak. Mindig csak gyilkosság. Szeretnék látni egyszer egy lélegzetelállítóan izgalmas krimit arról, hogy ki követte el a szabálysértést.

G. Sz.

Gyűlölöm, mert amióta ezek a krimik betörtek az otthonomba, senki sem mer lemenni a pincébe szénért, mindennap nekem kell cipekednem.

K. A.

Szeretem, mert a filmszínházakban a krimielőadásokon minden bűnös elnyeri méltó büntetését. Helyesbítek, mégsem mindegyik, mert az egyik bűnös, aki mellettem ült, kilopta a pénztárcámat a zsebemből, és nem sikerült őt elfogni.

P. L.

Az én érzékeny lelkületem nem tudja elviselni a krimik nyers brutalitását. Én inkább a poézist kedvelem, és a színpad fennkölt világát. Kedvenc verseim a Vörös Rébék és a Tetemrehívás, kedvenc drámám a III. Richárd ...

R. B.

Szeretem, mert szemben az élettel a krimi mindig megnyugtató befejezést nyer.

S. P.

Én a krimit nem szeretem, mert nagyon sematikusak. Akkor már inkább új magyar regényeket olvasok.

(t.)

TÉLI BOLONDSÁGOK

– Te is kocsival vagy?

Pusztai Pál rajzai

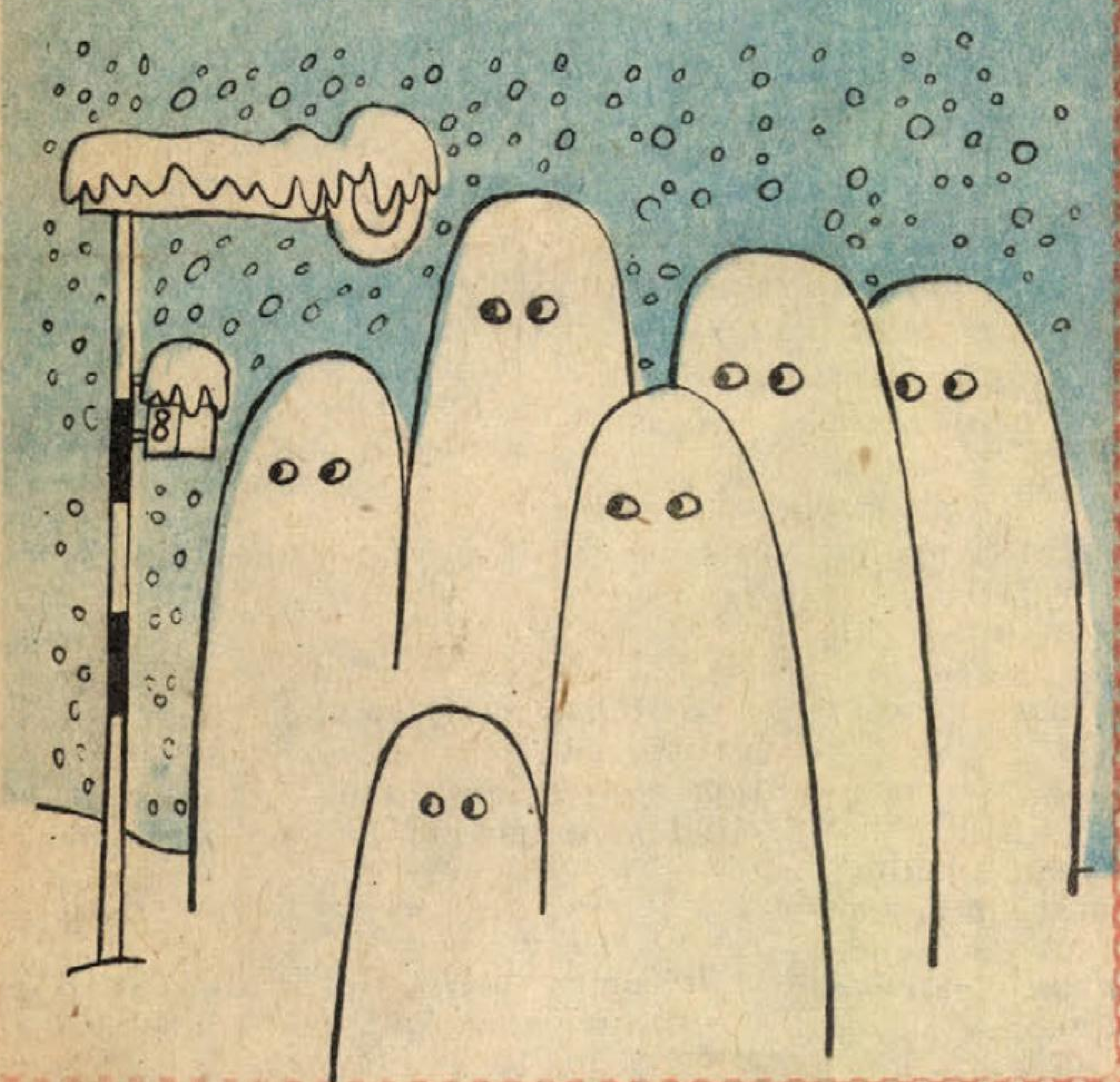

– Két emelettel lejjebb lakik!

– Hosszadalmas a téli udvarlás . . .

TÜRELMES UTASOK

CSÚCSFORGALOMBAN

Jucika hazaviszi a férjét

